

26328

KIR. KÖZJEGYZŐK KÖZLÖNYE

FOLYÓIRAT A PERENKIVÜLI TÖRVÉNYKEZÉS
ÉS A KÖZJEGYZŐI GYAKORLAT SZÁMÁRA.

KIADJA
A MAGYARORSZÁGI KIR. KÖZJEGYZŐK ORSZÁGOS EGYLETE.

Megjelenik havonként egyszer.
(július és augusztus hónapok kivételével)

Főszerkesztő:
FEKETE LÁSZLÓ DR.
budapesti kir. közjegyző.
Felelős szerkesztő és kiadó:
SZEMERJAY-PETRÁN TIBOR DR.
budapesti kir. közjegyző.

Pulay József dr.: Bizonyítás közokirattal szemben.
Gröber Aladár dr.: A magyaros közjegyzői stílus.

Közlemények.

A nyugdíjintézet ülése.
A budapesti kir. közjegyzők forgalmi adó közössége.
Halálozás.
Az illetékügyi Kodex előadói tervezete.
Még egyszer „A kari harmónia szolgálatában”.
A polgármester is hitelesít aláírást.
Az ügyvédi meghatalmazásról szóló törvény közjegyzői vonatkozásai.
A közjegyzői letéti könyvek bélyegilletéke.
Hirdetmény.
Állasközvetítések.
Kihirdetett törvények.
Rendeletek.

Jogi- és illetékügyi irodalmi szemle.

Jogállam.
Magyar Jogi Szemle.
Jog.
Az Ügyvéd.
Magyar Törvénykezés.
Illetékügyi Közlöny.

Joggyakorlat.

Magánjog.
Illetékjog.

Szerkesztői üzenetek.

R. O.
A. Zs. A.

6719

KIR. KÖZJEGYZŐK
KÖZLÖNYE

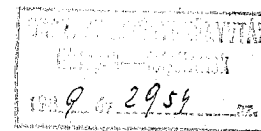
FOLYÓIRAT A PERENKIVÜLI TÖRVÉNYKEZÉS
ÉS A KÖZJEGYZŐI GYAKORLAT SZÁMÁRA.

Felelős szerkesztő és kiadó:
SZEMERJAY-PETRÁN TIBOR DR.
budapesti kir. közjegyző.

KIADJA
A MAGYARORSZÁGI KIR. KÖZJEGYZŐK ORSZÁGOS EGYLETÉ.

BUDAPEST, 1938.
Held János könyvnyomdája, II., Mecset-utca 8. — Telefonszám: 1-536-95.

TARTALOM-MUTATÓ

KIR. KÖZJEGYZŐK KÖZLÖNYE
1938. évi XXXVII. évfolyamához.

CIKKEK:

<i>Antalfy Zsiros Aladár dr.:</i> Telekkönyvi káosz	40
<i>vitéz Barcza Ferenc dr.:</i> A telekkönyvi rendtartás 55. §-ának b. pontja és a telekkönyvi gyakorlat	435
<i>Cholnoky Imre dr.:</i> A nyugdíjintézet új bérháza	292
<i>Fekete László dr.:</i> A vitézi telekre vonatkozó új rendelet	178
<i>Fekete László dr.:</i> Hozzászólás Lázár Ferenc dr. Pécssett tartott előadásához	253
<i>Gröber Aladár dr.:</i> A magyaros közjegyzői stílus	15
<i>Gröber Aladár dr.:</i> Közokirataink legfeltűnőbb nyelvi hibáiról	256, 288, 396
<i>Hirkó Boldizsár dr.:</i> Az új illetéktörvény előadói javaslata	44
<i>Holitscher Szigfrid dr.:</i> Észrevételek az illetékkódex tervezetéhez	188
<i>Kőszeghy Antal dr.:</i> A távollevő örökös ügygondnokának hatásköre	150
<i>Krenner Zoltán dr.:</i> A végrendeletekről szóló új német törvény	284
<i>Lázár Ferenc dr.:</i> A közjegyzői rendtartás reformjáról ..	237
<i>Nizsalovszky Endre dr.:</i> A szent király és a szolganép ..	171
<i>Örley Dénes dr.:</i> Emlékezés Galánffy Jánosról	275
<i>ifj. Paár Lajos dr.:</i> A közjegyzői intézmény feladata	323
<i>Pulay József dr.:</i> Bizonyítás közokirattal szemben	1
<i>Pulay József dr.:</i> Az örökös hitelezőjének joga a hagyatékra	383
<i>Stolpa József dr.:</i> Mi van ma hatályban Szent István törvényeiből?	375
<i>Windisch Ferenc dr.:</i> Törvényi jelzálogjog	129
A budapesti kamara közgyűlése	74
A debreceni kamara közgyűlése	296

A felvidék visszacsatolásával kapcsolatos új közjegyzői vonatkozású jogszabályok (Szpt.)	442
A jegyzői magánmunkálatok és a visszacsatolt felvidék (Szpt.)	423
A közjegyzőhelyettesek egyesületének közgyűlése	47
A nyugdíjintézet közgyűlése (Szpt.)	91
A pécsi és szegedi kamarák közgyűlései	335
A pécsi közjegyzői vándorgyűlés	223
A szombathelyi kamara közgyűlése	401
Az országos egyesület pécsi vándorgyűlése	201
Galánffy János (Szpt.)	33
Kolosváry Bálint és Menyhárh Gáspár előadásai	103
Változás a magyar igazságügy legfőbb vezetésében, Lázár Andor búcsúztatása és Mikecz Ödön üdvözlése	65
Vezető közlemények:	
A felvidéki közjegyzőségekről (Szpt.)	409
A hetven éves kormányzó (Szpt.)	259
Szent István emlékezete (Szpt.)	204
Új kir. közjegyzői állás (Szpt.)	354
Közlemények:	
Állásközvetítések 24, 58, 122, 213, 271, 315, 365, 415, 454	358, 447
Áthelyezések	358, 447
Az árvaszék, mint új jogszabályt alkotó, s a közjegyzői gyakorlat megváltoztatását igénylő hatóság	448
Bejegyzési illeték hagyatéki tárgyalási díj biztosításánál	268
A budapesti kamara közgyűlése	52
A budapesti kamara ülései	359
A budapesti kamara társasvacsorája	52, 118, 154
A budapesti kamara választmányi ülése	412
A budapesti kir. közjegyzők forgalmi adóközössége	19, 117
A cseh-szlovák ügyvédi és közjegyzői rendtartás módosítása	453
A debreceni kamara új elnöke	206
Az egyik Budapest V. kerületi állás megszüntetése	311
Eladó könyvek	160
Eljárás közjegyzők ellen a 4350/1938. M. E. számú bejelentésben írt bejelentés elmulasztása miatt	451
Az első női közjegyző	453
Értekeztet az igazságügyminisztériumban	448
Felsőházi tagválasztás	118, 153, 206
Frank dr. németbirodalmi igazságügyminiszter előadása	359

Halálozások	19, 117, 154, 206, 260, 359, 414
Hirdetmény	23
Hiteles kiadvány ügyvédi meghatalmazási nyomtatványokon	267
Az Illetékügyi Kódex előadói tervezete	19
Ingtalan árveréseknél történt szabálytalanság közlése a felügyeleti hatósággal	315
Jegyzői magánmunkálatok	209
Jogászi nyelvművelés	207
Kamarai közlemények	262, 449
Kamaraközi értekeztet	113
A kari harmónia szolgálatában	56
A katonai szolgálatra bevonult helyettesek anyagi helyzete	360
Kártérítés elmaradt hagyatéki tárgyalásért	212
Kézbesítés az Amerikai Egyesült Államok területén	311
Kihirdetett törvények 24, 58, 161, 213, 271, 316, 454	205, 309, 447
Kinevezések	205, 309, 447
Kitüntetés	309, 358
Közjegyzői adományok a Magyar a magyarért akcióra	452
Közjegyzői állás megszüntetése	263
A közjegyzői kar képviselői a pénzügyminiszternél	309
A közjegyzői kar tisztelgése az új igazságügyminiszternél	447
A közjegyzői letéti könyvek bélyegilletéke	23
A közjegyzői siker szépirodalmi téren	360
Közjegyzői ügyködés a szentkorona körül	156
Közjegyzők az ügyvéd vizsgáló bizottságban	52
Közokirati kényszer házastársak és harmadik személy adásvételi szerződésénél	211
Lázár Ferenc kitüntetése	356
A magyar állampolgárság közvetett igazolása	453
A Magyar Jogászegylet díszközgyűlése Esztergomban	119
A Magyar Jogászegylet esztergomi díszközgyűlése	154
A Magyar Jogászegylet Grosschmid ünnepi ülése	53
A magyar jogászok eucharisztikus lelkigyakorlata	155
A magyar közjegyzőség multjáról	155
Magyar Országos Iparművészeti tárlat Magyarosan	415
Magyar Géza emlékezete	119, 157, 362
Még egyszer „A kari harmónia szolgálatában“	360
Megtorlás a hitelesítő községi jegyző ellen	20
	263

A Nemzetközi Ügyvéd Unió budapesti nagygyűlése	310
A nyugdíjintézet felhívása	271
A nyugdíjintézet közleménye	122
A nyugdíjintézet ülései	19, 415
A nyugdíjintézeti döntőbíróóság megalakulása	116
A nyugdíjintézeti döntőbíróóság ülése	262, 311
Az Országos Egylet közleménye	307
Az Országos Egylet központi bizottsági ülése	52, 114
Az Országos Egylet vándorgyűlése	153
Az osztrák államjogi változás és a közjegyzőség	118
Az osztrák közjegyzői biztosító intézet zárószámadása ..	122
Az örökösödési illeték lerovása kiskorúak (gondnokoltak) hagyatéki ügyében	212
Ösztöndíjak az ifjúságnak a kereskedelmi pályákra irányí- tása érdekében	270
Pestszenterzsébet város mint hiteles hely	212, 450
A polgármester is hitelesít aláírást	22
Ratio legis	266
Rendeletek 24, 59, 122, 161, 214, 271, 316, 365, 415, 454	
Sashalom község is hitelesít	270
A Szabolcs vármegyei Bessenyei kör jubiláris ülése	157
A Szent István év befejezése	412
Tárgyalási díjátalány közszerzemény érvényesítése ese- tén	159, 264
Tasnádi Nagy András az új igazságügyminiszter — Mikecz Ödön távozása	411
A távollévő gondnokának hatásköre	363
Tértivevényes közönséges levelek hagyatéki ügyekben ..	58
Új igazságügyi államtitkár	116
Új ügyvédi meghatalmazási nyomtatványok	311
Az ügyvédi vizsgák 1937. évi statisztikája	121
Az ügyvédi meghatalmazásról szóló törvény közjegyzői vonatkozásai	23
Van-e jogköre a hagyatéki bíróságnak a leltározási érték megváltoztatására	53
Vidéki telekkönyvi csendélet.	157

Jogi- és illetékügyi irodalmi szemle:

25, 59, 123, 162, 214, 272, 318, 365, 415, 455

Szerkesztői üzenetek:

32, 64, 221, 322, 462

JOGGYAKORLAT.*

A) Magánjog.

I. Általános rész.

64. Ügylet kényszer címén csak akkor támadható meg, ha a kény-
 szer az ügyletkötéskor forgott fenn 220
75. Elmebetegség nem minden esetben cselekvőképtelenség 368

II. Személy- és családjog.

2. Házasságtörésből származó gyermekek utólagos házasságkö-
 téssel nem válnak törvényesekké 28
78. Teljeskorúság fennmarad akkor, ha a nő 24 éves kora előtt
 özvegyiségre jut 369
13. Örökbefogadási szerződés jóváhagyása 30
15. Örökbefogadás nem szünteti meg az édes szülővel szemben
 való tartási igényt 31
91. Örökbefogadási szerződés bírói felbontása 374

III. Házasságjog és házassági vagyonjog.

114. Járadékhozomány az általános vagyonjog szabályai szerint
 bírálandó el 458
6. Külön vagyon és hozomány kielégítése 29
73. Külön vagyon pótlása 322
70. Különvagyon és közszerzemény megállapítása 321
6. Szerzeményi és közszerzeményi vagyon meghatározása 29
11. Közszerzeményi ingatlan elidegenítésének hatálytalansága 30
71. Azonos, mint a 11. alatti 321
12. Lemondás közszerzeményi igényről 30
25. Közszerzeményi vagyon megállapításánál értékpapírok érté-
 kelése 126
72. Közszerzemény részletes meghatározása 321
76. Közszerzeményi ingatlanok átruházásának részleges érvény-
 telensége 368
77. Közszerzeményi igény elbírálásánál a jászkun statutum alkal-
 mazására nézve a férj házasságkötéskor való lakása irányadó 369
87. Az egyik házaspár által vett ingatlan akkor is közszerzemény,
 ha a vételárat a házaspár saját külön vagyonából fizette ki 372
92. Ideiglenes tartásról való lemondás hatálytalan 418
10. Ideiglenes nőtartás érvényesítése a bontóper befejezése után
 1. Házasság felbontására irányuló megegyezés bizonyos esetekben
 nem ütközik jóérkölesökbe 27

IV. Kötelmi jog.

22. Szerződés felbontása mulasztás okából 125
31. Jóérkölesökbe ütköző ügylet hatálytalanságának következmé-
 nyei 127

* A baloldalon levő számok a határozatnak a közlönyben feltüntetett sorszámát, a
 jobboldali számok pedig a közlöny vonatkozó oldalszámait jelzik.

19. Durva hálátlanság címén ajándék visszakövetelése	63
79. Azonos, mint a 19. alatti	369
6. Ajándékozó haszonélvezetének fenntartása az ajándékozást visszterhessé nem teszi	28
67. A meghagyással kapcsolatos ajándékozás a rendes ajándékozás szabályai alá esik	221
7. Engedmény alapján nem csak tulajdonjogot, hanem zálogjogot is lehet szerezni	29
14. Haszonberbeadás örökösök többségi határozata alapján	31
68. Jövőbeli kötelezettségért vállalt kezesség érvénye	221
80. Ellenszolgáltatás mellett kiskorú nevében vállalt és gyámhatósági- ságilag jóváhagyott kezesség jogérvényes	369
5. Meghatalmazás korlátainak túllépése	28

V. Örökösödési jog.

a) Törvényes és ági öröklés.

74. Törvényes öröklés szabályai a kereskedelmi üzletre is jogha- tályosak	322
23. Osztályos egység érvényessége nem függ az örökhagyó hoz- zájárulásától	163
83. Osztályos egység hatása a vagyon ági jellegére	371

b) Végrendeleti öröklés.

90. Végrendelet alaki hiányaira alapított megtámadási jog akkor is érvényesíthető, ha az örökösödési eljárásban arra hivatkozás nem történt	373
111. Azonos, mint a 90. alatti	422
3. Örökhagyó egységes végrendeleti akaratnyilvánítása csak a maga egészében fogadható el, vagy támadható meg	28
23. Végrendelkezési képesség elbírálása	125
26. Végintézkedés kiegészítése szándékának elbírálása	126
112. Feltevés téves volta miatt közös és kölesönös végrendelet is hatálytalanítható	457
8. Végrendelet hatályossága, ha később gyermek születik	30
20. Végrendelet keltezése érvényességi kellék	125
28. Az 1876:XVI. t.-c. 5. §-a alapján érvényes a végrendelet, ha a végrendelkező testi gyengesége miatt az aláírásnál támogatás- ban részesült is	126
89. Végrendeleti tanúk tanúzási képességének enyhébb elbírálása	373
115. Végrendelet tanúk előtt történt felolvasásának igazolása lé- nyeges alaki kellék	458
116. Végrendelet értelmezése, „gyermekem“ alatt unoka nem érthető 4. Végrendeleti tanúzási képesség szigorúbb értelmezése	459
81. Közös végrendelet alakiségének elbírálása, esetleg önálló végrendeletként való érvényessége	28
117. A végrendelet készítésénél segédkező ügyvéd érdekltsége	370
29. Hagyomány és alapítvány rendelés érvényessége	460
2. Hagyomány hatálytalansága az azzal terheltnek javára esik ..	127
	126

18. Végrendelet alapján készpénzben kielégítendő örökös igénye	63
69. Végrendeleti végrehajtó jogköre	321
24. Szóbeli végrendeletnél tanúk vallomásának szabad mérlegelése	126
84. Szóbeli végrendelet alakiságai	372
88. Szóbeli végrendelet érvényességének elbírálása	372
82. Utóörökös csak az örökhagyó nevezhet halálesetre szóló intéz- kedésben, örökösök között kötött egységben utóörökös neve- zés hatálytalan	370
118. Utóörökösödési joggal terhelt ingatlan az utóörökös hozzájá- rulásával megterhelhető	460

c) Özvegyi jog.

30. Az özvegy illő tartása	127
32. Az özvegy illő tartásának mértéke	127
67. Az özvegyi jog legkisebb mértékének elbírálása	221
93. Özvegyi jogra érdemtelenység	418

B) Telekkönyvi jog és eljárás.

34. Vételárhátralék telekkönyvi előjegyzése	164
35. A tkvi. rdt. 74. §-a alapján bekebelezett jelzálogjog rangsora	164
36. Bejegyzések felfolyamodással megtámadott tkvi. bejegyzésekre	164
37. Előjegyzett jelzálogjog ranghelyével való rendelkezés lehető- sége	164
38. Törlési engedély kiszolgáltatási kötelezettsége	165
39. Tkvi. végzések utólagos kijavítása	165
40. Erdőkitermelési jog, mint személyes irreguláris szolgálat	165
41. Védettséggel törléssel egyidejűleg kérhető jelzálogjog bekebe- lezése	165
42. Okirat jogcím hiányának kérdése	165
43. Épület tkvi. kitüntetések csak vázrajz alapján rendelhető el	165
44. Bekebelezés elrendelhető külön is a tulajdonosnak ugyanazon betétben szereplő bármely jutalékára	166
45. Számla jogcímet is jelent s ilyen könyvkivonat alapján jel- zálogjog előjegyezhető	166
46. Köztartozás törölt ranghelyével a pénzügyi hatóság rendelkez- hetik	166
47. Vázrajz nélkül az ingatlanok csupán természetben megosztott részére tulajdonjog be nem kebelezhető	166
48. Háznak telekkönyvi kitüntetéséhez vázrajz nem szükséges	167
49. Leszármazók hátrahagyása mellett való elhalálozás esetére ki- kötött háramlási jog, mint tulajdoni korlátozás érvényesen be- jegyezhető	167
50. Visszavásárlási jog az elidegenítési és terhelési tilalmat is magában foglalja	167
94. Elidegenítési és megterhelési tilalom ajándékozás hatálytala- nításának biztosítására	418
95. Román bíróság átadó végzése alapján tulajdonjog be nem ke- belezhető	418

86. Közadó követelés erejéig bekebelezett jelzálogjogot engedélyezni nem lehet	418
97. Jelzálogadós ismeretlen örökösei részére kirendelt ügygondnok jogköre	419
98. Telekkönyvvezető nyilvántartási aggálya	419
99. Telekkönyvi ügyekben az ismeretlen tartózkodású érdekelt részére ügygondnok rendelendő	419
100. A tkvi. rendtartás 74. §-a alapján bekebelezett jelzálogjog hatályos akkor is, ha a hagyatéki ingatlan helyett annak árverési vételára adatott át az örökösöknek	420
101. Azonos, mint a 41. alatti	420
113. Tulajdonközösségnek bírói árverésen való megszüntetésére az idő jelenleg már alkalmas	458

C) Örökösödési eljárás s ezzel kapcsolatos közjegyzői díjkérdések.

51. Hagyatéki tárgyaláson létrejött egység nem bír a bírói egység joghatályával	168
52. Örökösödési eljárás hivatalból megindítása határidejének számitása	168
53. Örökös nem léte esetén az egy évi határidőn belül a hagyatéki ingatlan árverésen el nem adható	168
54. Örökösök a közjegyzői díjakért egyetemesen felelnek	168
55. Együttesen tárgyalt hagyatékoknál a díjak külön-külön állapítandók meg	168
56. Vitás vagyontárgy után járó tárgyalási díjat a hagyatékhöz való tartozást vitató fél tartozik viselni	169
57. Ha két bíróság is megállapította illetékességet a közös felső bíróság jelöli ki az illetékes bíróságot	169
58. Leltármásolat díja	169
59. Perreutastás után tartott újabb tárgyalásért új díjátalány nem jár	170
60. Újabb díjátalány felszámításának akkor sines helye, ha a pert folyamatba nem tették	170
61. Bizonyos vagyontárgyak hagyatékhöz tartozása nem anyagi örökjogi kérdés	170
62. Törvényes örökössel szemben az utasítandó perre, aki igényét szóbeli végrendeletre alapítja	170
102. Az örökösök és a hagyatéki hitelezők között a jogviszony rendezése nem tartozik szorosan az örökösödési eljárás keretébe	420
103. Leltározási pótdíj s a leltármásolat költsége	421
104. Az eljárásra nem illetékes közjegyző a végrendelet bemutatásánál hitelesítési és irásdíjat igényelhet	421
105. Az örökösödési eljárásban is az ügyvéd kezeihez történt kézbesítéstől számít a felfolyamodási határidő	421
106. A leltározás hivatalból lefolytatható, ha a nagykorúsítási határozat még nem jogerős	421
107. Perreutastásnál elsősorban a birtoklási kérdés a döntő	421

108. Aki a hagyatékból mit sem kap, közjegyzői díjak fizetésére sem kötelezhető	421
109. A hagyatéki jogerős átadása után bizonyos hiányok megszüntetése végett tartott új tárgyalásért díjátalány nem jár	422
110. Örökösödési eljárásban az ügyvéd meghatalmazása alapján csak a hagyatéki ügy lebonyolításához szükséges nyilatkozatok megtételére jogosult	422

D) Közjegyzői okiratokkal kapcsolatos határozatok.

17. Vakarás a közjegyzői okiratot egészben érvénytelenné teszi	61
63. Közvégrendelettel szemben a tartalmi valóság bizonyítása a felperest terheli	219
65. Közvégrendeletnél nem szükséges a tanúk előzetes felkérése s az sem, hogy a végrendelező előzetes akarat kijelentésénél jelen legyenek	220
66. Nőtartási igényről való lemondás bizonyos esetekben magánokiratba foglaltnak is érvényes	220

E) Illetékjog.

1. Illeték az ingatlan átengedésére vonatkozó igény fizetéssel való kielégítése esetén	31
2. Kereskedelmi levelek feltételes illetékmentességének megszüntetése	31
3. Bírósági jegyzőkönyvben létrejött jogügylet illetékezése	31
4. Különböző adósktól járó követelésnek egy hitelezőre való engedélyezése	31
5. Illetékért való fokozatos felelősség	31
6. Elővásárlási jog jogérvényes kikötése	31
7. Illeték visszatérítése	32
8. Hagyatéktárgyalási jegyzőkönyvben írt érték nem feltétlen illetékalap	32
9. Megbízási viszony igazolása ingatlan vételnél	32
10. Tartozás elismerés és kiegyenlítés egy okiratban	32
11. Házastársak között vitás igények rendezése tárgyában kötött egység	32
12. Öröklési, ajándékozási és vagyónátruházási illetek elsősége	32
13. Elvált házastársak vagyoni viszonyait rendező megállapodás ..	127
14. Ingatlan állagának és haszonélvezetének külön okiratban való szerzése	127
15. Illeték N. jegyzékbe nem vehető, ha az ajándékozó lakásszolgalmat köt ki	128
16. Örökbefogadott gyermek beszámítása köteles rész megállapításánál	128
17. Hozomány és közszereményi igény kielégítése	128
18. Ingatlan vételi jogügylet befejezett volta	128
19. A hagyatéki átadása előtt elárverezett ingatlan után átruházási illeték nem követelhető	128

20. A kegyúri terhek a hagyaték terhét képezik	128
21. Illetékvisszatérítés a bíróság hatálytalanító ítélete alapján	128
22. Törvényszerű legkisebb érték megállapítása	128
23. Felelősség a hagyatéki leltár illetékéért	128
24. Vétel ügylettel kapcsolatos jelzálogjogi biztosítás illetékmen- tessége	128
25. Örökség értéke a haszonélvezeti jog értékével nem csökkent- hető	273
26. Természetes gyermek és atya között való örökösödési illeték kulcsa	273
27. Illetékkövetelés független attól, hogy az ügylet egy vagy két okiratban kötöttet	273
28. Illeték törlése önmagában az ajándékozott haszonélvezeti jog törlése alapján nem követelhető	273
29. Az ingatlan vételi illeték törlése	273
30. Az örökösök felelőssége a leltári illetékért	273
31. Illeték kiszabás az eredeti okirat elkallódása esetén	273
32. A bíróságtól hatálytalanított jogügylet után illeték nem kö- vetelhető	273
33. Egyetemleges kötelezettség esetén az egyik fél jogorvoslata alapján az illeték helyesbítése a többi féllel szemben is hatályos	273
34. Illetékköteles és illetékmentes célra rendelt hagyománynál a jo- gosított telet a cél tekintetében rendelkezési jog illeti meg	273
35. Az ingatlan vételárának haszonélvezeti értékkel csökkentett megállapítása az illeték kirovásánál figyelembe nem vehető ..	273
36. Kereskedelmi levél feltételes illetékmentessége	273
37. A haszonélvezeti jog gyakorlásának átengedése esetén az il- leték kirovása	273
38. A perben elnyert szegénységi jog nem vonatkozik a kapcsola- tos végrehajtást megszüntető perre	273
39. A kezes illetékfizetési kötelezettsége	273
40. Az ingatlan vagyónátruházási illeték jár közkereseti társaság- ból kivitt ingatlan után is	273
41. Azonos, mint a 32. alatti	374
42. Közöséges jelzálogjog bekebelezésénél az ill. díjj. §. 16. tétel e. pontjában írt illetékmentesség	374
43. Ajándékozási illeték megállapításánál az ajándékozók részéről kifejezésre juttatott rendelkezés az irányadó	374
44. Jelzálogos követelés biztosítására szolgáló zálogtárgy he- lyett más zálogtárgyat felajánló nyilatkozat illetéke 2.— P. ..	374
45. A társtulajdonos adótartozásáért fennálló egyetemleges fele- lősség	374
46. Tartozás elismerése levél alakban is illetékköteles	461
47. Kartótéklapok illetéke	462
48. Leltározási illetékért az azt kérő hitelező is felelős	462
49. Biztosítási jelzálogjog alapításába bekegyező nyilatkozat ille- téke	462

Külön mellékletek.

Az 1. számhoz: A XXXVI. évfolyam tartalommutatója.
A 2. számhoz: A nyugdíjintézet meghívója, mérleg és eredményszámlája,
előirányzat.

KIR. KÖZJEGYZŐK KÖZLÖNYE

Folyóirat a perenkívüli törvénykezés és a közjegyzői gyakorlat számára

Főszerkesztő:
FEKETE LÁSZLÓ Dr.
budapesti kir. közjegyző.

Felelős szerkesztő és kiadó:
SZEMERJAY-PETRÁN TIBOR Dr.
budapesti kir. közjegyző.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, XIV. Thököly-út 39. Telefon: 297—069
A Magyarországi Királyi Közjegyzők Országos Egyletének postatakarékpénztári
csekk számlája: 41.951.

Bizonyítás közokirattal szemben.

Irta: *Pulay József dr.* budapesti kir. közjegyzőhelyettes.

A közjegyzői gyakorlattal kapcsolatos problémák éberebb figyelmének hosszú évek óta, mindig fokozódó agodalommal kell észlelniök azt aényt, hogy a közjegyzői okiratoknak, mint közokiratoknak eredetileg szánt feltétlen bizonyító erő jelentőségéből újabban nagyon sokat veszített s bíróságaink gyakorlatában egyre többet veszít. Amíg régebben ritkaságszámba ment, hogy egy közokirat alaki, vagy tartalmi érvényessége polgári bíróság előtt jogvita tárgyává tétessék, addig ma igen gyakran a napisajtó hasábjain találkozhatunk, nem egyszer szenzációvá dagasztott formában, egy-egy közokirat érvénytelenítésének kísérletével, vagy megtörténtével. S amíg valaha elképzelhetetlennek tetszett közjegyzőnek polgári bíróság előtti tanukénti kihallgatása arra, amit a közokiratban már tanusított, addig ma napirenden van, hogy a közjegyző esküvel kénytelen saját szavahihetőségét polgári per során dokumentálni.

Ez a helyzet jogi alapját a Pp. 316. §-ának abban a kategorikus rendelkezésében találja meg, amely szerint ellenbizonyítás közokirattal szemben is meg van engedve. Ez a rövid s látszólag félreérthetetlen szabály, sajnos, minden kritika nélkül rögződött bele a jogi világ köztudatába és nem kétséges, hogy e köztudat megváltoztatására törekedni nem jelent épen könnyű feladatot.

Minthogy azonban a jelenlegi helyzet fennmaradása az alább kifejtendők szerint a közjegyzői okirat közokirati jellegét lassan-

kint teljesen megsemmisítené, mert hiszen a bírói gyakorlat állásfoglalása a jogkereső közönség előtt sem ismeretlen többé; s minthogy az utóbbi idők egy-két felsőbbirői döntése némi reményt nyújt arra, hogy a kérdés körüli nehézségek idővel talán kiküszöbölhetőek lesznek, — úgy érezzük, hogy nekünk, a közjegyzői hivatás szerény munkásainak kötelességünk e nagyon jelentős problémával egyszer nyíltan szembenézni és beható vizsgálat tárgyává tenni azt: van-e közokirattal szemben tényleg minden tekintetben bizonyításnak helye.

Miután pedig úgy az irodalom, mint a bírói gyakorlat ugyszólván kizárólag a közzérendeletek elleni bizonyítás kérdésével foglalkozik, — vizsgálódásaink alapjául mi is főleg ezt a kérdést választjuk, mert a közokiratoknak e legszigorúbb alakú feltételekhez kötött fajtája tekintetében megállapítható szabályok a többi, kevésbé alakoszerű közokiratokra nézve implicite nyilván még inkább érvényesülnek.

I.

A Pp. a közokirat, mint bizonyítási eszköz jelentőségét az okiratokról szóló X. fejezet 315. §-ában akként állapítja meg, hogy „az olyan okirat, amelyet e törvény hatályosságának területén . . . közhitelességgel felruházott személy ügykörén belül az erre nézve megszabott alakban kiállít, mint közokirat, teljesen bizonyítja a benne foglalt . . . nyilatkozatot, vagy tanusítást, úgyszintén teljesen bizonyítja azt is, hogy a . . . közhitelességű személy által abban tanusított nyilatkozatok és egyéb tények a valóságnak megfelelően vannak tanusítva“.

Ezek szerint a közokirat, ha az az erre nézve megszabott alakban készült, két irányban bír teljes bizonyító erővel: a) igazolja a benne foglalt „nyilatkozatot, vagy tanusítást“, közjegyzői nyelven szólva tehát az okirat *tartalmát* — és b) az okiratba foglalt tanusításának módját, vagyis közjegyzői értelemben az *ügymenetnek*, az okirat felvételének *lefolyását*.

A következőkben azt az esetet, amikor maga a közokirat az ügymenet lefolyását nem, vagy hiányosan tanusítja, — amikor tehát az, hogy az okirat nem „az erre nézve megszabott alakban“ készült, magából az okirattól megállapítható, — egyszerűség kedvéért vizsgálódásaink köréből, mint elintézett kérdést, kihagyjuk s csak a fenti kettős bizonyító erőt tesszük megfontolás tárgyává.

A most említett törvényhely után közvetlenül következő 316. § egészen röviden csak annyit mond, hogy „az ellenbizonyítás közokirattal szemben is meg van engedve“.

Ez első pillantásra annyit jelentene, hogy ellenbizonyításnak polgári peruton is mind a két fenti irányban helye van. Szerény nézetünk szerint azonban a kérdés alaposabb megfontolása arra az eredményre vezet, hogy a törvényhozó az ellenbizonyításra polgári perben csupán az okirat *tartalmával* szemben kívánt lehetőséget adni, de nem engedte s nem engedhette azt meg a közhiteली tanusításnak, tehát az okirat felvételének *módjával* szemben.

Vizsgáljuk meg egyelőre a kérdést tisztán elméleti alapon, a Pp. 315—316. és 317. §-ának logikai összevetése útján s kutassuk ilyen módon a törvényhozónak a betűn túlmenő valódi akaratát.

Előljáróban mindenekelőtt azt az alapvető fontosságú jogelvet kell leszögeznünk, hogy a Pp. jogi felfogása, a közzéfogással egyezően, a közokirat és magánokirat, mint bizonyító eszköz közötti különbséget és a közokiratnak e tekintetben nyújtott előnyt egyedül és kizárólag alakú indokra alapítja.

A már idézett 315. és 316. §§-ok együttes értelme ugyanis az, hogy az erre nézve megszabott alakban kiállított közokiratnak teljes bizonyító ereje van, vagyis feltétlen hitelt igényelhet mindaddig, amíg tartalmának valótlansága bizonyítást nem nyer; egyben e valótlanság bizonyítása azt terheli, aki az okirat tartalmának valóságát kétségbevonja.

Bármennyire paradoxonnak látszik: a Pp. 317. §-ában foglalt feltételeknek megfelelően kiállított magánokiratnak e § helyes értelmezése szerint ugyanilyen teljes bizonyító ereje van az okirat tartalma tekintetében; alakilag azonban a közokirattal szemben hátrányos helyzetben van annyiban, hogy itt az okiratnak nem valótlanságát, de valóságát kell bizonyítani, még pedig annak részéről, aki az okiratra jogokat alapít. Csak ez olvasható ki a 317. § azon rendelkezéséből, amely szerint a valódiság tekintetében kétségbe nem vont vagy bizonyított magánokirat „az ellenkező bebizonyításig teljes bizonyítékul szolgál arra nézve, hogy kiállítója az abban foglalt nyilatkozatokat magáévá tette.“

Mint látjuk: az okiratban foglalt nyilatkozatot, vagyis az okirat tartalmát úgy a közokirat, mint a magánokirat teljesen egyenlő erővel tanusítja s e tartalommal szemben a törvény mind a kettőnél bizonyítást enged. Alakilag azonban a kettő között a törvény lényeges különbséget tesz oly értelemben, hogy az egyiknek az ellenkező bizonyításig minden esetre hitelt ad, a másiktól azonban a hitelt a valóság bizonyításáig megtagadja.

Mi lehet a kettő közötti különbség alapja? Semmi egyéb, mint a közokirat kiállítójának nyújtott *közhitelesség*; ezen a közhiteles-

ségen, vagyis egyedül alaki kritériumon mulik mindaz az előny, amelyben a közokiratnak része van.

E megállapítás alapján a kiindulási pont gyanánt választott fenti jogelvet most már akként formulázhatjuk meg, hogy a közokirat, mint bizonyítási eszköz kiváltságos helyzete kizárólag az azt kiállító közhivatalnok közhitelességén alapul.

S ha most azt vizsgáljuk, hogy miben áll tulajdonképen a közhitelesség, — arra az eredményre kell jutnunk, hogy a közhitelesség lényegében a közhatalom, a közösség részéről a közhitelű személynek előlegezett bizalom; a közösségnek az a szilárd meggyőződése, hogy a közhitelességgel felruházott személy tisztét jól, pontosan és kötelességszerűen fogja betölteni, vagyis, hogy mindig az igazat fogja tanusítani.

Ennek az előlegezett bizalomnak a közösség részére kétirányú garanciája van: a) azok a különös képesítési és jellembeli előfeltételek, amelyeket a kiszemelt személyben megkíván, mielőtt őt közhitelességgel felruházza; b) az a súlyos bünvádi, fegyelmi és anyagi felelősség, amely a közhitelességgel felruházott személyt hivatalos működésének egész ideje alatt terheli.

Mínthogy fenti megállapításaink szerint a közokiratnak előnyös helyzetét, — tehát közokirati jellegét — egyedül és kizárólag az azt felvevő közhitelességű személy hivatalos eljárása adja meg;

s mínthogy a közhitelességű személy részére a közösség, kellő előzetes és utólagos garanciák mellett közbizalmat előlegezett, —

nem lehet vitás, hogy a közokirat intézményének értelme csak akkor van, ha a közhitelességű személy eljárásával szemben a közösség a közbizalmat mindaddig feltétlenül fenn is tartja, amíg bizonyítást nem nyer, hogy a közhitelességű személy a bizalomra méltatlanná vált,

s nem lehet vitás az sem, hogy *ez a bizonyítás polgári perúton nem történhetik.*

A közhitelességű személy ugyanis kötelességét vagy tudatosan szegheti meg akként, hogy a valóságnak meg nem felelő tényt tanúsít, — s ez esetben bünvádi uton, mint közokirathamisítót kell őt felelősségre vonni; vagy mulasztással szegi meg akként, hogy eljárása folyamán a törvényes rendelkezéseket be nem tartja, amely esetben fegyelmi uton lesz büntetendő. Annak azonban, hogy közhitelességű személy hivatalos eljárása polgári bíróság ítélete alá bocsáttassék, mielőtt még bünvádi, vagy fegyelmi felelősége jogerős megállapítást nyert volna, olyan jogrendszerben,

amely a közhitelességű személy fogalmát ismeri és elfogadja s amely e személy eljárásához különös joghatásokat fűz, — elvileg és elméletileg helye nem lehet.

Érdekes, hogy a Pp. 316. §-ának alaposabb megvizsgálása ugyanezre az eredményre vezet bennünket.

Amíg ugyanis e törvényhely szövege nem tesz különbséget az ellenbizonyítás lehetőségét illetőleg a 315. §-ban említett kettős irány, azaz az okirat tartalma és a tanusítás módja között: addig az ahhoz fűzött miniszteri indokolás már csak annyit mond, hogy „közokirattal szemben polgári perben az ellenbizonyítás kizárása a méltányosság szempontjából nem volna indokolt. Megtörténhetik, hogy a hivatalos, vagy közhitelességű személy rosszul értett meg valamely nyilatkozatot, tévedett a tény észlelésében. Az ellenbizonyítás kizárása ilyen esetben az anyagi igazságot sértené“.

Amint látjuk; a miniszteri indokolás már nem annyira általános, mint maga a törvényhozó; kizárólag csak arról beszél, ami az eljáró hivatalos személy észlelésén alapul; arról a nyilatkozatról, amit a felek előtte tesznek, vagy arról a tényről, amely előtte folyik le. — közjegyzői szempontból tehát csupán az okirat tartalmáról, — de egy szót sem ejt a közhitelességű személynek a felektől független, önálló hivatalos eljárásáról, vagyis az okirat felvételének módjáról.

Ez pedig fentebb felállított tételünket teljes mértékben igazolja, mert hiszen a törvényhozó a megalkotott jogszabályt nyilván csak az általa meg is indokolt irányban akarta kiterjeszteni; de teljesen elképzelhetetlen, hogy a jogszabály érvényesülését kívánta volna olyan irányban is, amelynek indokolásával adós maradt.

De igazolja álláspontunkat a törvényhozónak a miniszteri indokolásból kiolvasható jogi felfogása is.

Az indokolás szerint ugyanis a törvény az ellenbizonyítást tisztán méltányossági okból tette lehetővé, arra az esetre, ha az eljáró közhitelességű személy a felek nyilatkozatának megértésében, vagy a tény észlelésében tévedne.

Ilyen tévedés lehetőségét s az azzal szembeni bizonyítás megengedését, — bár ebben az okirat tartalmi jelentőségének feltétlenül bizonyos leminősítése rejlik, — de lege lata természetesen minden feltétel nélkül el kell ismernünk. Egyenesen kétségbevonjuk azonban hogy: a) az eljárás lefolyásának, az okirat felvételének módjával szemben ilyen tévedés polgári perúton eredményesen bizonyítható lenne, valamint b) hogy e bizonyítás megengedése

akár a felekre, akár a közhitelességű személyre nézve méltányos lenne.

A következőkben álláspontunkat ebben a két irányban kívánjuk megindokolni.

II.

A közhitelű tanusítás módjának, vagyis a közhitelű személy részéről egy konkrét ügyben fogatosított eljárásnak kérdésében adott esetben négyféle bizonyíték állhat rendelkezésre: a) maga az okirat; b) a felek nyilatkozata; c) az esetleges ügyleti tanuk vallomása és d) a közhitelességű személy meghallgatása.

Lássuk ezeket egyenként abból a szempontból, hogy polgári perben a közhitelességű személy szerepére vonatkozólag milyen bizonyítási erő, illetve lehetőség várható tőlük.

Első pillantásra már kétségtelen, hogy a négy bizonyítási lehetőségéből kettő: maga az okirat, valamint a közhitelű személy meghallgatása már eleve elesik.

Az okirat ugyanis magáért beszél: az eredetiben bármikor a perbiróság rendelkezésére áll; abból a törvény által megkívánt alakiságok meg, — vagy meg nem tartása rögtön megállapítható, így tehát az okirat önmagával szemben, feltéve természetesen, hogy meghamisítva nincsen, — amely esetet itt kikapcsolhatjuk, — bizonyításra nem szorul.

De abban az esetben, ha a megkívánt alakiságok megtartása az okirathoz képest, — ab ovo céljavesztett az eljárás közhitelességű személy meghallgatása is, mert hiszen ő mást, mint amit az okirat maga tanusít, nem vallhatna anélkül, hogy magát hünceselekménnyel, vagy fegyelmi vétséggel ne vádolná.

A harmadik út — a felek kihallgatása, — komoly eredményt szintén nem hozhat.

Eltételezve ugyanis attól, hogy a felek érdekeltége minden jogrendszerben a minimumra szorítja azok vallomásának perbeli jelentőségét, — mert hiszen objektivitást saját ügyében aggály nélkül senkitől nem lehet elvárni; a felek eskü alatti kihallgatása már a Pp. 368. §-a szerint is eléggé erőteljes bizonyítási eszköz, amely csak akkor vehető igénybe, ha döntő ténykörményekre nézve a bizonyíték kiegészítése szükséges, vagy ha más bizonyíték egyáltalán nem áll rendelkezésre.

Már pedig vitathatatlan tény, hogy okirat léte esetén döntő jelentősége mégis csak magának az okiratnak van, így tehát bizonyíték, magában az okiratban, ténylegesen rendelkezésre áll; a felek eskü alatti kihallgatása pedig legfeljebb az okiratban tanu-

sított alakiságok mellett, nem pedig azok ellen lenne felhasználható.

Ha még utalunk arra, hogy a perbeli bizonyítás feladata nem az érdekelték jó, — vagy rosszhiszemű véleményének, hanem a tárgyi igazságnak megállapítása, valamint, hogy a fentebb idézett törvényhely szerint a fél valamely állítás valószínűvé tétele végett eskü alatt egyáltalán ki nem hallgatható, annál kevésbé hallgatható ki tehát egy okirattal bizonyított, vagyis már eleve valószínűsített tényállás *ellen*, — az hisszük, kellőleg bizonyítottuk azt, hogy az ellenbizonyításnak ez az útja is járhatatlan.

Maradna végül az ügyleti tanuk kihallgatása, amely rendkívüli jelentőségű kérdést vet felszínre; azt nevezetesen, hogy mi a tanu szerepe az alakszerűségek körül a közjegyzői eljárásban. Míthogy ez a gyakorlatban igen sokszor s éppen a legnagyobb jelentőségű, halálesetre szóló intézkedéseket tartalmazó okiratok felvételével kapcsolatos ügyekben előforduló kérdés; úgy érezzük, ezzel kissé bővebben érdemes foglalkoznunk.

Előjáróban utalnunk kell arra, hogy a tanu alkalmazásával felvett okiratnál a közjegyzőnek magának kettős szerepe van; egyfelől ő maga is tanuja a fél ügyleti akaratának, de másfelől adminisztratív eszköze is annak, hogy ez az akarat a kellő formák között okiratba foglaltassék.

Maga a közjegyzői törvény a tanuk feladatkörét egyáltalán nem írja körül; csak azokat az aktív és passzív kellékeket részletezi, amelyek e törvény keretén belül tanuskodásra képesítenek s azokat az eseteket, amelyekben tanuk alkalmazása szükséges. Így e törvényből, ha azt az 1876:XVI. t.-c. rendelkezéseivel összevetjük, csak azt állapíthatjuk meg, hogy, miután a közjegyző a törvény intenciói szerint általában két tanut pótol, a másik két tanunak a felek akaratának tanusítása körül a közjegyző *mellé* rendelt szerepe van, ami különösen akkor tűnik szembe, ha meggondoljuk, hogy egy másik közjegyző közreműködése tanuk alkalmazását mindig feleslegessé teszi.

A bírói gyakorlat, — bár csak közzérendeletek tekintetében, de nyilván általános érvennyel, — azt a rendkívül fontos megállapítást teszi, hogy „közzérendelethez képest az alakszerűségek betartását a kir. közjegyző igazolja“ (C. I. 2738/1931.); sőt még tovább megy akkor, amikor kimondja, hogy „a közjegyzői okiratba foglalt végrendeletnél azt, hogy az okirat a felek előtt felolvastatott és azok azt akaratukkal megegyezőnek találták, nem az alkalm-

zött tanuk, hanem a kir. közjegyző hivatott igazolni.“ (C. I. 2260/1931.).

Ez az állandónak tekinthető felsőbbirői gyakorlat tehát azt a nagyon jelentős negatívumot szövezi le, hogy a tanuk feladata nem a közjegyző ellenőrzése, nem annak megállapítása, hogy a közjegyző teljesíti-e és hogyan hivatalos kötelességét, — egyszerűen, hogy a tanuknak a közokirat alakí kritériumai körül semmiféle szerepe, legkevésbé azonban ellenőrzési feladata lehet.

E negatívummal szemben s abból kiindulva már most azt kell megállapítanunk: miért tartotta szükségesnek a törvényhozó a közhitelességű személynek előlegezett közbizalom ellenére is bizonyos esetekben tanuk alkalmazását és milyen feladatot szánt azoknak. Erre a kérdésre pedig úgy találunk legkönnyebben feleletet, ha megfontoljuk, hogy milyen esetekre nézve tette a törvény kötelezővé tanuk alkalmazását.

Ezeket az eseteket mérlegelve, azt kell látnunk, hogy a törvény csak akkor kíván a közhitelességű személy mellé tanuk személyében külön biztosítékot, amikor: a) a fél és a közjegyző közötti közvetlen szellemi apperceptiónak valami akadálya van (érzékszervi fogyatkozás, nyelv nem értése, írástudatlanság). — vagy b) amikor az okiratban foglalt jogszabályozás érvényesülése halál esetétől van függővé téve, amikor tehát magának a félnek többé már nem lesz módjában a netáni visszaélések ellen védekeznie, vagy akaratát, rendelkezését megmásítani.

Ez pedig magában foglalja azt a további, — most már pozitív — megállapítást is, amely szerint a tanu egyedül és kizárólag annak külön biztosítását szolgálja, hogy valóban a fél akaratára került az okiratba, feladata tehát esupán arra szorítkozik, hogy a fél akaratára s az okirat tartalma közötti feltétlen azonosságot, vagyis azt a tényt, hogy fél az okiratban foglaltakat valóban *akarta* — észlelje és tanusítsa.

Gyakorlati megfontolás is ugyanerre az eredményre vezet. Az ellenkező álláspont ugyanis azt jelentené, hogy a laikus tanu kötelessége a szakértő munkájának ellenőrzése. Aki pedig tudja, hogy nem egyszer milyen alacsony szellemi színvonalon álló tanukat kénytelen különösen a vidéki közjegyző alkalmazni (hiszen a törvény szerint az egyik tanunak írni sem kell tudnia!) az előtt nem kell azokat a veszedelmeket hővebben eszetelni, amelyeket egy ilyen álláspont elfogadása felidézne.

Mindoból arra a következtetésre kell jutnunk, hogy a törvény a tanut a közjegyző, mint közhitelességű tanu *mellé, nem*

pedig a közjegyző, mint adminisztratív tényező *ellen* rendelte ki; aminek folytán a tanu vallomásának lehet jelentősége akkor, ha oly kérdés a vita tárgya, amely az okirat tartalmát, annak értelmezését érinti, — mert hiszen itt a közjegyzőnek és a tanuknak azonos szerep jutott, — de sohasem lehet jelentősége akkor, ha a közjegyzőnek az alakiságok tanusítására vonatkozó kizárólagos hatáskörébe tartozó kérdés kerül vitába. Ebből pedig az következik, hogy a közhitelességű személy eljárása elleni bizonyítás céljára az alkalmazott ügyleti tanuk tanukénti kihallgatása sem alkalmas; bíróságainknak az a gyakorlata tehát, amely ilyen bizonyítást az alábbiak szerint rendszeresen engedélyez, a törvény szellemével homlokegyenest ellenkezik.

III.

Elméleti fejtegetéseink után most vizsgálunk kell a közokiratnál alkalmazott alakszerűségek elleni bizonyítás kérdését a *méltányosság* szempontjából, előbb a felek, azután a közjegyző érdekei tekintetében.

Kiindulásul azt a vitán felül álló tételt választjuk, hogy a törvényhozó a közokirat fogalmának létesítésével s azzal szemben a bizonyítás megnehezítésével a felek számára egy emberi számítás szerint biztos jogeszközt kívánt teremteni, amely legalább alakilag feltétlenül biztosítja a közokiratot kiállító fél részére akaratának érvényesülését. Az ügyfelek érdekében tehát az áll, hogy a közokirat eszközt mindenki, aki jogviszonyainak tiszta és világos szabályozását óhajtja, megnyugvással vehesse igénybe.

Kétségtelen, hogy ez az érdek akkor, ha a közhitelességű személy eljárása polgári perben vita tárgyává tehető, a legnagyobb mértékben veszélyben forog, különösen halálesetre szóló intézkedéseket illetőleg.

Kikapcsolva ugyanis a bizonyítás fenti eszközei közül a tárgytalannak mutatkozókat: élők közti jogügylet esetén az ügyleti jóhiszeműség kerül kockára akkor, ha a feleknek módjuk nyílik arra, hogy a közhitelű személy által tanusított ügyleti alakszerűségeket kényelmes polgári perúton megtámadhassák s esetleg saját eskü alatti kihallgatásukat kérelmezhessék azzal a tényállással szemben, amelyet a közhitelességű pecsét alatt kiállított okirat tanusít.

Halál esetére szóló intézkedéseknél pedig maga az ügyfél, aki a legjobb hiszemben, a közokirat szentségében és erejében, valamint a közjegyző becsületében, tudásában és lelkiismeretességében megbízva foglaltatja végső akaratát közokiratba, még saját

tanuival szemben is védtelenül áll akkor, ha ilyen ellenbizonyítás polgári perben kizárva nincsen.

Általános jogelv ma a favor testamenti, a törekvés arra, hogy a végrendelező ügyleti akarata, ha erre csak egy mód is nyílik, feltétlenül érvényesüljön. Ám hova lesz a favor testamenti akkor, ha a fél akarata éppen a végintézkedések legbiztosabbnak szánt fajtája: a közvégrendelet tekintetében nem nyer védelmet a köz-hitelesség palástja alatt, hanem játékvá lesz az ügyleti tanuk jó- vagy rosszhiszemű emlékezőtehetségének?

Ezidőszerint ugyanis ez a helyzet. Mert ha a csalódott örökösök valamelyikének eszébe jut, hogy, — természetesen rendszerint szegényjogon, — alaki szempontból megtámadjon egy közvégrendeletet: teheti ezt kockázat nélküli polgári perúton, abban a reményben, hogy egyszer csak sikerül az ügyleti tanukat, — akiknek vallomása most már egyedüli bizonyító eszköz, — oly módon megzavarni, hogy eltévesszék az ügymenet valamelyik fázisát, ami azután már elég az okirat érvénytelenítéséhez.

Hogy ez mekkora veszedelem, azt eléggé megvilágíthatjuk akkor is, ha csak arra utalunk, hogy laikus tanuknak kell vallo-mást tenniük olyan eljárásra nézve, amelynek minden mozzanata ügydöntő fontosságú s amelynek kellő mérlegelésére igen gyakran sem elegendő értelmi fejlettségük, sem eléggé kifejlődött felfogó-képességük nincsen. S ezt a veszedelmet még növeli az a körülmény, hogy közjegyzői okirat felvételénél csak két tanu működik közre, akik a dolog természeténél fogva könnyebben befolyásolhatók, illetve megzavarhatók, mint az egyéb allograph végren-deletek négy tanuja.

És ez még mindig csak az az eset, ha az ügyleti tanuk jó-hiszeműek; de milyen beláthatatlan perspektívák fenyegetnek akkor, ha a tanuk perdöntő vallomásukat tudatosan állítják az örökösök egyik vagy másik csoportjának szolgálatába, ami, saj-nos, éppen nem tartozik a kizárt eshetőségek sorába.

Mindezek a megfontolások arra az eredményre vezetnek, hogy a felekkel szemben az egyedüli méltányos álláspont az, amely ügyleti akarata nem a tanuk emlékezőtehetségére, hanem ki-zárólag magára az okiratra, mint perdöntő tényezőre bizza.

Még kevésbé méltányos a szóbanforgó ellenbizonyítás lehe-tősége a közhitelességű személlyel szemben.

Letagadhatatlan tény, hogy a közjegyző eredeti hivatása, a közokiratok készítése, a legsúlyosabb válságban van; a közjegy-zők által készített közokiratok száma évről- évre s mind rohamo-

sabban fogy. Ebben a helyzetben minden hivatását szerető köz-jegyző törekvése csak az lehet, hogy a jogkereső közönséget a közokirat jelentőségéről felvilágosítsa s vele e jogeszközt meg-kedveltesse.

Ha azonban a közjegyzőnek azt kell látnia, hogy becsületes, pontos és törvényszerű eljárása később a tanuk emlékezőtehetsé-gének, felfogásának, vagy jó- illetve rosszhiszeműségének mér-legére kerülhet; ha ki van téve annak, hogy a működését meg-illető közbizalom helyett esetleg bíróság előtt kell majd saját becsületét megvédenie; s ha gondol arra az óriási anyagi felelős-ségre is, amely nemcsak őt, de talán évtizedek múlva még örö-köseit is terheli, — akkor nem tehet egyebet, mint hogy lehető-leg kerülje a közokiratok felvételét s inkább vállalja az ebből eredő jövedelem elvesztését, mint az azzal járó kockázatot.

Hogy ez lassankint a közjegyzői hivatás teljes elsorvadására vezetne, az kétségtelen; de kétségtelen az is, hogy ezt az ered-ményt elérni a törvényhozó nem akarta.

IV.

A fentiekben, azt hisszük, kellőleg sikerült bizonyítanunk azt, hogy a törvényhozó valódi szándéka szerint a Pp. 316. §-a az ellenbizonyítást közokirattal szemben polgári per útján csak az okirat tartalma, de nem a közhitelű tanusítás alakszerűségei tekintetében tette lehetővé. Lássuk már most, miként szerepel a kérdés a legújabb bírói gyakorlatban.

A m. kir. Kuria az első lépést a helyes irányban megtette akkor, amikor fentebb ismertetett ítéleteiben a közokirati alak-szerűségek betartása tekintetében egyedül a közjegyzőnek az ok-iratban foglalt igazolását ismerte el autentikusnak. Annál saj-nálatosabb, hogy ez ebből okszerűen folyó azt a következtetést, amely szerint az erre egyedül hivatott közjegyző igazolásával szemben polgári úton bizonyításnak nem lehet helye, legfelsőbb bíróságunk mindezeideig levonni elmulasztotta.

A fentebb már ismertetettek közül a Kuria I. 2260/1931. számú ítélete a helyes alapelvnek, — az alakszerűségeket egye-dül a közjegyző hivatott igazolni, — ex cathedra történt leszö-gezése után azt mondja ki, hogy: „miután a megtámadott köz-végrendelet ezt az igazolást is magában foglalja s ez, mint köz-okirat, az ellenkező bizonyításáig teljes bizonyítékul szolgál, — ezzel szemben a felperesek tartoztak azt bizonyítani, hogy az ok-irat tartalma ebben a részében valótlan; abból azonban, hogy a

tanuk a végrendelkezésre már nem emlékeznek, az okirat ezen részének a valótlanására következtetni nem lehet.“

Egy későbbi, — a P. I. 6281/1936. számú — kuriai ítélet még veszélyesebb útra tévedett akkor, amikor megállapította, hogy „a végrendelet nem érvényes akkor, ha azt a végrendelező felolvasás után a végrendeleti tanuk előtt és általuk észlelhető módon élőszóval nem hagyja helyben; ilyen jóváhagyásnak pedig a végrendeleti tanuk vallomása szerint örökhagyó fejbőlintása nem tekinthető.“

Amennyiben fenti elméleti fejtegetéseink helyesek, úgy nem kétséges, hogy a logikai gondolatmenet ezekben az ítéletekben törést szenvedett.

Az első ítéletet illetőleg ugyanis: ha az alakszerűségek megtartását egyedül a közjegyző hivatott igazolni, —

és ha a közjegyző az alakszerűségek megtartását az okiratban tényleg igazolta is, —

akkor az alakszerűségek tényleges betartása csak úgy támadható meg, ha bizonyítást nyer, hogy a közjegyző hivatali kötelességét, nem, vagy nem helyesen teljesítette;

ez a bizonyítás azonban nem polgári per, hanem bünvádi, vagy fegyelmi eljárás feladata.

A második ítéletre nézve pedig: ha az egyedül autentikus közjegyző igazolja azt, hogy az alakszerűségek betartottak, hogy tehát a végrendelező az előtte felolvasott okirat tartalmát helybenhagyta, —

akkor kétségtelen, hogy a helybenhagyás mikéntje többé nem, legfeljebb annak ténylegesen meg- vagy meg nem történte tehető vita tárgyává, —

ez a vita azonban ismét nem polgári perútra, hanem a közjegyző ellen indítandó bünvádi, vagy fegyelmi eljárásra tartozik.

Ezt az elméleti eredményt gyakorlatilag sem nehéz igazolni.

Ha ugyanis a fenti ítéletek gondolatmenete a helyes: akkor a közokiratnak, — amelyet pedig azzá egyedül a közhitelességű személy közreműködése minősít, — bizonyító ereje többé nem a közjegyző közhitelességétől, hanem az alkalmazott tanuktól, ezek objektivitásától és emlékezőtehetségétől függ.

Mert, hogy egyedül az előbb említett első ítélet tényállásának keretén belül maradjunk, — mi történt volna akkor, ha a tanuk nem-emlékezés helyett emlékeznek, de — tegyük fel, hogy jó-hiszeműen — rosszul emlékeznek arra, ami történt s amit, a sza-

bályszerű záradékot magában foglaló okirat aláírásával ők maguk is igaznak elismertek?

Ha a fenti ítélet gondolatmenetének síkján maradunk: ebben az esetben csak az történhetett volna, hogy a bíróságnak az általa egyedül mértékadónak tekintett közhivatalnok igazolásával szemben az általa is laikusnak minősített tanuk vallomását kellett volna, még pedig e tanuk saját előzetes írásbeli igazolásával is ellentétesen, — igaznak elfogadnia s ez alapon a végrendeletet érvénytelennek kimondania. Ez pedig annyit jelentene, hogy az adott esetben a *közhitelesség* nem az azzal felruházott közjegyzőben, hanem a *laikus tanukban* volt megtalálható.

Kétségtelen, hogy bírói gyakorlatunk ezt az abszurd eredményt nem akarja és nem akarhatja elérni. Biztató jel ezirányban az I. 2738/1931. szám alatt hozott kuriai ítélet, amely megállapítja, hogy „azáltal, hogy az alakszerűségek betartását igazoló szöveget az örökhagyó, a tanuk és a közjegyző aláírták, igazolást nyert a megkívánt alakszerűségek megtörténte.“

Ez az ítélet a kérdés körüli jelenlegi jogbizonytalanság tisztázása körül nagyon sokat jelent, mert, — ha egyelőre még burkoltan is, — de végre leszögezi azt az igen fontos szabályt, hogy okiratnál elsősorban mégis maga az okirat, annak írásbeli szövege a fontos, hogy tehát a feleknek és a tanuknak az a ténye, amely szerint az okiratot és abban az alakszerűségek megtartását igazoló záradékot is aláírják, nem egyszerű, később bármikor megtagadható formáság, hanem a feleket és a tanukat is egyaránt kötelező jogcselekmény.

Ebből pedig okszerűen folyik az a másik két szabály, amely a problémát most már véglegesen eldönti, nevezetesen:

a) hogy a szabályszerű záradékot tartalmazó és kellőleg aláírt közokirat alakosságainak betartása csak akkor tehető vitássá, ha az eljárás közhitelességű személy részéről szándékosan, vagy mulasztással elkövetett büncselekmény, vagy fegyelmi vétség előzőleg jogerősen megállapítást nyert, — polgári perúton azonban soha;

b) ily bizonyítás céljára viszont a feleknek s az ügyleti tanuknak vallomása még polgári perúton kívül is csak akkor alkalmas, ha egyébként bizonyítható, hogy az alakszerűségek megtartását igazoló záradék aláírása nevezettek részéről tévedésből, vagy megtévesztés útján történt.

E megfontolások után csak sajnálnunk lehet, hogy bíróságaink részéről e következtetések levonása mindezekig elmaradt.

Sajnálunk kell ezt annál inkább, mert ez az álláspont a jogkereső közönség netáni alapos sérelmei tekintetében jogfosztást semmiképpen nem jelentene.

Annak számára ugyanis, akinek tényleg vannak komoly bizonyítékai a közhitelességű személy kötelelesszégére, vagy mulasztására nézve, — a bűnvádi, vagy fegyelmi eljárás útja mindig nyitva áll. Annak azonban, aki csak próba-szerencse elve alapján igyekszik a közjegyző becsülete és vagyoni felelőssége ellen támadni, nem lenne többé módja ahhoz, hogy felelősség nélkül, polgári perben vádolhasson, hanem vállalnia kellene az alaptalan vádaskodás súlyos büntetőjogi felelősségét. Szent meggyőződésünk, hogy ilyen körülmények között a legközelebbi évtizedben már alig lenne a bíróságoknak közokirat-érvénytelenítési perekkel dolga; viszont régi piedesztáljára visszakerülne egy igen-igen fontos érték: a közokirat közhitelessége.

* * *

Régebben, — amint erre Zalán Kornél dr. kitűnő könyvében (A végintézkedések kellei 364. lap) hivatkozik, — a Kuria maga is azon az állásponton volt, hogy a közvégrendeletben foglalt tanúsítással szemben bizonyítás polgári perben eredményesen fel nem vehető. Ennek az álláspontnak azonban, — teszi hozzá a szerző, — nincs törvényes alapja, amivel nyilván azt akarja mondani, hogy e régi álláspont alól a Pp. 316. §-a vonta el a törvényes alapot.

A fentiekben, reméljük, sikerült bizonyítanunk azt, hogy a törvényhozó eredeti szándékán a Pp. sem változtatott s hogy nem a régi, hanem az újabb bírói gyakorlat tévedt helytelen útra, veszélyeztetve ezzel a legbecsesebb értékeket: a felek ügyleti akaratának érvényesülését, a közokirat értékét és fennmaradását s a közjegyzői kar becsületét egyaránt.

Az orvoslás módja már nem a mi feladatunk. Hivatásunk fanatikus szeretetétől áthatva fellebbezünk azonban a tévesen informált bíróságtól a jobban informált bírósághoz: mentse meg a magyar jogszolgáltatás számára a közokirat intézményét addig, amíg annak gyökerei a közvéleményben még életképesek.

A magyaros közjegyzői stilus.

Vettük a következő sorokat:

„Igen tisztelt Szerkesztő Úr! Kedves Barátom!

Bizonyosan tudomásod van az Országos Ügyvédszövetségnek magyar nyelvünk érdekeit szolgáló multévi határozatáról. A Magyar Tudományos Akadémia Nyelvművelő Bizottságának és e bizottság Magyarosan című folyóiratának áldásos munkája nyomán tehát mindenfelé ébrednek már a lelkiismeret és nemcsak erkölcsi testületek, hanem a legkülönbözőbb társadalmi egységek, sőt ipari és kereskedelmi szakmai körök is vállvetve igyekeznek a sok idegen hatástól nagy romlásba jutott magyar anyanyelvünk védelmére.

A mi lelkiismeretünk ugyan nyugodtabb lehet, mint a mi tágabb értelemben számított kartársainké, mert sem az átlagos ügyvédi írások minden köznyelvi hibát tartalmazó magyartalansága és pongyolasága, sem a bíróságoknak és közigazgatásnak egy-egy szörnyen hosszú mondatba zsúfolt, papíros ízű és sokszor érthetetlen fogalmazása nem a mi irataink sajátossága szokott lenni.

De azért nekünk is van mit sepernünk a házunk előtt, mert akármilyen különösen hangzik is, hiába születünk magyarnak és hiába van jó nyelvérzékünk, annyi hibát kapunk már készen és annyi ragad ránk mindenfelől, hogy csak az képes nyelvi hibáktól nagyjában mentes fogalmazásra, aki ezt komolyan tanulta. De hogyan is lehetne másként, amikor körülöttünk minden, így a hírlapokból kapott mindennapi táplálékunk, a törvényhozás és törvénykezés nyelve, valamennyi szakirodalom, sőt jórészt még a szépirodalom is, különösen a fordított; szinte hemzseg a durva nyelvi hibáktól és idegenszerűségektől. Két fajta vonatkozásban kell ezzel foglalkoznunk. Az egyik az idegen szavaknak szükségtelen és szertelen használata, ennek a tudományos nagyképűség a szülőanyja még akkor is, amikor nem tudományos könyvet ír, a másik a magyar nyelv szellemének meg nem felelő szóalkalmazásokból, ugyanilyen mondatszerkesztésből és a magyar nyelvszemlélettől, sőt lélektől is idegen kifejezőmódok szolgálai lefordításából adódik. Ezeket már nagyon megtanultuk, pedig még az

idegen szavak túlságos használatánál is nagyobb veszedelmet jelentenek.

Van tehát mindnyájunknak elég teendőnk, csak az a kérdés, mit hogyan tegyünk, hogy helyesen cselekedjünk. Bár tárgyunk a szellemi tudományok körébe tartozik, a feladat mégis gyakorlati és ezért szerintem az eszköznek is ilyennek kell lennie. Az Ügyvédszövetség a maga egyesületében találta meg ezt az eszközt, én sokkal közvetlenebbet, eleve nebbet és hatékonyabbat látnék a mi Közlönyünkben. Nem úgy értem, hogy a mi Egyletünk ne foglalkozzék a nemes céllal, hanem úgy, hogy magát érdekeltnek tudja és kijelentve, bizza a közvetlen szolgálatot a Közlöny szerkesztőségére, a maga kebelében pedig ne állítson fel erre a célra egy nehezen mozgó külön szervet. Legyen azonban a kari törekvéseknek kifelé ebben a kérdésben is éppen úgy képviselője, mint minden egyéb téren. A Közlönyben nekünk olyan szervünk van, amely minden közjegyző asztaláig elér és mindig odaér és minket mind szellemi és erkölcsi, mind pedig egyéb jogos érdekeinknek kötelékével egybefog. Nem mindenkinek áll ilyen eszköz rendelkezésére, élni kell tehát vele.

Azt a szép feladatot pedig a Közlöny szerkesztőségére bátran rábízhatnók, egyebekben kívül máresak azért is, mert nemes munkájában igen szívesen szolgáltatót és nagyon hathatós segítségben részesülne a Nyelvművelő Bizottságtól és ennek révén más erre hivatott személyektől. Azzal a nyelvművelő rovattal pedig a mi jogtudományi folyóiratunk még nem válnék nyelvtudományivá és ezt azzal is kifejezhetné, hogy lehetőleg semmi teret sem engedne a vitáknak, hanem tanácsadó és buzdító tevékenységén kívül a kétségtelen nyelvi hibák irtásával és főként ezzel foglalkoznék. Volna elég dolga így is.

Az Ügyvédszövetség egy, az igazságügyminiszter mellett működő állandó tanács szervezését is javasolja, azzal a rendeltetéssel, hogy a törvényszövegeket nyelvhelyesség okából átvizsgálja. Nagyon helyes gondolat, csupán azt nem értjük, hogy miért hagyták ki a tanácsból a közjegyzői kar képviselőjét. Nagyon helyes az az igyekezete is, hogy a szakaszokra való nagyon sűrű hivatkozások mellőzésével a törvényszövegeket akarja érthetőbbé tenni. Hozzátehetjük, hogy a rendeletek olyan szerkesztési módjának is gátat kellene vetni, amelynek folytán három-négynek az utolsóval történő egybevetéséből kell az értelmet nagynehezen megállapítani.

Mintha csak szándékosan akarnák az ember munkaerejét és türelmét próbára tenni és egyben jogi bizonytalanságot is teremteni.

De van ezeken kívül még más is. Itt van pl. a különféle úrlapok dolga (haláleset felvétel, tegye számolásba stb.), valamennyi vizsgálatra és a jelenlegiek elfogyta után a hibása kicserélésre szorul. Aztán a hivatalos és nem hivatalos iratminták! Hiszen mindezek a tekintély súlyával nyomorítják meg nyelvünket. Egy példa igazolásomra a kir. közjegyzők használta iratmintákból: Miről ezt a jegyzőkönyvet (okiratot) felvettem stb. Valóságos mintája annak, hogy milyenek nem szabad a mintának lennie. Benne van a vonatkozó névmásnak és a felvesz igének durva hiba számba menő helytelen használata, de maga az egész mondat teljesen felesleges üres szószaporítás és ráadásul olyan böcs megnyilatkozás, mint ha pl. egy házra azt írják fel, hogy épült helyben. A záradék annak a szószaporító mondatnak teljes elhagyásával helyesen kezdődik így: Ezt a közjegyzői okiratot a felek előtt felolvastam. Erkölcsileg ne támogasson, sőt inkább bélyegezzon meg ezentúl a Közlöny olyan iratmintatárt, vagy ennek olyan újabb kiadását, amely a helyes magyarság nyelvi követelményeinek meg nem felel. Szóval a javítgatásoknak és tisztogatásnak egy jelentékeny csoportja különösen is megkívánja a mi közreműködésünket.

Igaz tisztelettel vagyok:

Gyöngyösön, 1938. január 15.

Dr. Gröber Aladár
kir. közjegyző.

A magunk részéről — ezúttal röviden — azt a megjegyzést kell fűznünk a fentiekben közölt levélhez, hogy a magyaros stílus nézőpontjából bizony a mi közjegyzői lelkiismeretünk sem lehet távolról sem tiszta s hogy ebben a vonatkozásban bőséges seperi valónk van közjegyzői portánk előtt is. Egyenesen megdöbbenő az a magyartalanság, amely a közjegyzői írásoknak évtizedek óta alig változott jellegzetessége. Jellegzetes ebben a vonatkozásban, hogy ezúttal csak két példára mutassunk reá, a közjegyzői okiratok záradéka, amelyről a beküldött levél is említést tett s amely ebben a kétségbeejtő formában még jelenleg is használatban van: „miről ezen közjegyzői okirat felvétel, általam az ügyfélnek felolvastatott s miután általa akarataival egyezően felvettnék előttem kijelentetett, általa előttem sajátkezűleg aláíratott“. A másik hasonlóan súlyos nyelvmérenyletről tanuskodó s talán még jelleg-

zetesebb példa a végrendelet letéti jegyzőkönyvnek ez a részlete „és átadott nekem egy általa idegen kézzel írottak és két kifogástalan tanu szabályszerű záradékával ellátottnak elismert okiratot stb.“ Sajnos, hogy ezek a magyaros stílussal szöges ellentétben álló részletek eredete valóban az ú. n. közjegyzői mintatárakra vezethető vissza. Hogy pedig ezek a mintatárak magyartalanságai miatt mentek át annyira a közjegyzői ügyforgalomba, annak már mélyrehatóbb oka az, hogy az idegen foglalkozási ágakból a közjegyzői pályára áttevezett személyek legtöbbször a helyett, hogy a közjegyzői rendtartás alapos áttanulmányozására szakítana magának időt és szentelne fáradságot, egyszerűen szolgai módon másolja le az okiratokat, jegyzőkönyveket a több évtizedes s hozzáférhető még jogi nézőpontból is sok esetben kifogásolható közjegyzői mintatárakból.

A közjegyzői kar félévszázados mindaddig nem honorált kívánsága, a kötelező közjegyzői gyakorlat, ebben a vonatkozásban is kétségtelenül üdvös hatást eredményezne. Az a fiatal ember ugyanis, aki most került ki az iskola padjairól és az egyetemről s akinek ott a helyes és modern nyelvérzékét elsajátítani bőséges alkalma volt: közjegyzői irodákba kerülve, ha mintatárak után akar dolgozni, aligha fogja azok magyartalanságát szolgai módon lemásolni s igyekezni fog ebben a vonatkozásban a mintatárak ódon magyartalanságait levetkőzve, lehetőleg kifogástalan magyarsággal megszerkeszteni az okiratokat és jegyzőkönyveket. Ha a közjegyzői irodákban felnevelt egyéneket közjegyzőkké neveznek ki, mindenesetre több a valószínűség, hogy ezek nem fogják különösen a magyarság nézőpontjából minden kritika nélkül használni az elaggott közjegyzői mintatárak példáit.

A közlöny szerkesztősége egyébként más irányú feladat köreiből is készsággal vállalt közreműködést. Elismeri és méltányolja a magyaros stílusnak nemzeti és kulturális nézőpontból való fontosságát s annak a régi mondásnak most is tökéletes igazságát, hogy „nyelvében él a nemzet“. (Szerk.)

Közlemények.

A nyugdíjintézet ülése. A kir. közjegyzők és közjegyzőjelöltek nyugdíjintézetének intézőbizottsága januárius hó 27. napján *Fekete* László dr. elnök vezetése alatt folyó ügyekkel foglalkozó rendes ülést tartott.

A budapesti kir. közjegyzők forgalmi adó közössége. A budapesti kir. közjegyzői kamara kötelékébe tartozó és Budapesten székhellyel bíró közjegyzők forgalmi adó közössége januárius hó 27. napján *Lázár* Ferenc dr. felsőházi tag elnöklése alatt közgyűlést tartott, amelyen a székesfővárosi pénzügyigazgatóság megkeresése következtében a tagok egyetemleges felelősségét, valamint az adóközösségnek 1938. évre való fenntartását határozták el.

Halálozás. Komádi Buday Gábor volt brassói kir. közjegyző, ny. törvényszéki tanácselnök, Budapesten januárius hó 28-án elhalálozott.

Az Illetékügyi Kodex előadói tervezete. Miként a bethlehemi jászol fölött az angyal valóságos nagy örömként hirdette az emberiségnek Krisztus születését, olyan osztatlan, valóságos és nagy örömmel veheti tudomásul a magyar gyakorlati jogászság azt a több, mint egy évtized óta ígért s még több idő óta sürgetve sürgetett tény, hogy az Illetékügyi Kodex megvalósítása végre komolynak ígérkező stádiumba jutott. A pénzügyminiszter az illetekekről szóló törvényjavaslat előadói tervezetét végre elkészítette s azt véleményezés végett a szakköröknek s így a kir. közjegyzői kamaráknak is megküldötte. A tervezet hatalmas kötetnyi terjedelmet ért el s áttanulmányozása ennek megfelelően hosszabb időt igényel. Ebből az okból arról, illetve annak a közjegyzői gyakorlatot érintő részleteiről bővebb ismertetést ennek a közlönynek jövő számában hozunk, s most csak azt közöljük, hogy a régi illetekszabályoknak s különösen a 5100/1931. P.M. rendelet 61.§-ának az öröklési illeteknek bélyegjegyekben való lerovására vonatkozó antiszociális s a közjegyzői kar részéről elejétől kezdve és állandóan kifogásolt rendelkezését a tervezet teljesen elejtette. Az illetekügyi kérdésekben fennálló elég nagymérvű és a jogkereső közönségre, nemkülönben az illetekügyekkel foglalkozó gyakor-

lati jogászságra egyaránt káros jogbizonytalanság megszüntetésére az első komoly lépést remélhetőleg mielőbb követni fogja a megfelelő helyes intézkedéseket tartalmazó Illetékügyi Kodexnek törvénybeiktatása.

Még egyszer „A kari harmónia szolgálatában“. (Válasz Kovács Géza dr. cikkére.) Kovács Géza dr. kir. közjegyző úrnak a Közlöny előző számában közölt és nagy feltűnést keltett cikkére Közlönyünk szerkesztősége nyomban válaszolt ugyan s választát a következő számban még kiegészíteni ígérte; miután azonban a cikkíró úr a közjegyzőhelyettesi kart külön is aposztrofálta, engedjék meg nekem, hogy e karnak egyedüli hivatalos érdekképviselője, a Magyarországi Kir. Közjegyzőhelyettesek Országos Egyesülete részéről a cikkhez szintén fűzzek néhány reflexiót.

Előrebocsátom, hogy a cikk érdeméhez hozzászólni sem ildomosnak, sem szükségesnek nem tartom, mert arra a Közlöny szerkesztősége a kellő feleletet már megadta s mert az ebben kifejtett elveket a helyettesi kar szószerint és őszinte hálával magáévá teszi, sőt, — meggyőződésünk szerint, — azonos felfogást vall ma már úgy a magas igazságügyi kormányzat, mint a közjegyzői karnak mindazon tagjai, — ideértve a más pályáról jötteket is, — akik a közjegyzői pályát nem csupán kenyérkereső foglalkozásnak, hanem magasrendű hivatásnak érzik és tekintik. E tekintetben tehát csupán arra a szerény megjegyzésre szorítkozom, hogy karon kívüliek időnkinti és kivételes közjegyzői kinevezése ellen még elvileg sem lehetne senkinek kifogása akkor, ha e kinevezéssel a más pályán ugyan, de tényleges jogászai, vagy irodalmi működéssel szerzett igaz érdemek nyernének honorálást. Félek azonban, hogy a cikkíró úr, amennyiben az idegen pályákról történt kinevezések általa ismert, vagy rendelkezésére álló genezisének végigtekint, maga is kénytelen lesz bevallani, hogy ilyen érdemek a kinevezettek közül vajmi keveseknél estek, illetve eshettek latba.

Ami már most a cikkben említett nyílt levelet s annak a helyettesi karral való állítólagos kapcsolatát illeti: a cikkíró úr aggodalmait eloszlatandó, nyíltan és határozottan kijelenthetem, hogy az említett nyílt levélhez sem a közjegyzőhelyettesi kar összességének, sem bármelyik tagjának soha semmiféle köze nem volt és nem lehetett.

A közjegyzőhelyettesi kar ugyanis, — s ezt azok, akik benne élnek, vagy belőle kerültek ki, a legjobban tudják, — illojális fegyvert még legjogosabb létérdekeinek szolgálatában sem vett

soha igénybe. Legkevésbé nyúlhatott a kar ilyen fegyverhez a magyar igazságügy jelenlegi legfőbb vezetőjével szemben akkor, amikor a kar minden egyes tagja tudatában van annak, hogy problémái, existenciális és hivatásbeli kérdései a magyar igazságügy jelenlegi legfőbb foruma előtt minden részletükben ismertek s amikor, — ezt a hízkelkedés legcsekélyebb célzata nélkül szögezhetjük le, — az általa eszközölt kinevezésekkel a kar iránti méltánylásának és különös jóindulatának már eddig nagyobb mértékben adta tanujelét, mint összes elődei együttvéve.

Ettől eltekintve, pusztán felvilágosításul, meg kell említenem azt is, hogy az állítólagos nyílt levelet közlő hétfői lap vasárnap este 10 órakor már megjelenik; s minthogy a kinevezés a hivatalos lapban ugyanazon vasárnap reggel jelent meg, technikailag is kivihetetlen lett volna, hogy nyolc vidéki helyettes, — mert hiszen a nyílt levél az érdekelt vidékről nyert információkra hivatkozott, — vasárnap reggeltől estig összejöhessen, nyílt levelet fogalmazzon és a közlés kérdését elintézzé.

Ilyen körülmények között a nyílt levél aláírásaként közölt „nyolc közjegyzőhelyettes“ kitélt a sajtóban gyakran alkalmazott egyszerű újságírói eszköznek kell minősítenünk, amely hatáson fedezheti a szerkesztőség inkognitóját a laikus közönség előtt, de nem a beavatottakkal szemben.

Minthogy pedig meggyőződésünk szerint sem a magas igazságügyi kormányzat, sem pedig a közjegyzői kar mértékadó körei előtt mindezek egy percig sem lehetnek kétségesek; s minthogy a nyílt levelet közlő lappal szemben, illetékesség hiányában, minden helyreigazítási, vagy egyéb eljárás már eleve céltalannak mutatkozott, — egyesületünk nem látta szükségesnek, hogy az egyébként csak a közvetlen érdekeltre nézve jelentős ügygel a nyilvánosság előtt foglalkozzék, mindaddig, amíg arra a szóbanforgó cikk reá nem kényszerítette.

Végezetül, azzal a nyíltsággal, amelyre éppen a kari harmónia általunk is szentnek tartott eszméje kötelez, meg kell állapítanom, hogy az a lény, amely szerint a közjegyzői kar egy tagja, bármily burkoltan s ha csak egy pillanatig is, — annyira lehetségesnek tartott ebben az ügyben a helyettesi kar, illetve egyes tagjai részéről bizonyos szerepet, hogy arra cáfolatot kérni látta szükségesnek, — a legjobb bizonyítéka annak, hogy az a speciális közjegyzői szellem, amelynek kialakulása körül a közjegyzői kar legjobbjai annyit fáradoznak, még a legkiválóbb jogászok számára sem egykönnyen elsajátítható valami. Azok ugyanis, akik ebbe a

szellemben évek hosszú során át nevelődtek bele, igen jól tudják, hogy a közjegyzői kar — és annak egyedüli hivatott utánpótlása, a helyettesi kar közötti harmónia fennmaradása van annyira fontos, mint a karon belüli s a kívülről jött közjegyzők közötti egyetértés. Ezt a célt pedig, — s ezt igen nagy sajnálattal kell megállapítanunk, — Kovács Géza dr. közjegyző úr cikke nem szolgálta. *Pulay* József dr. budapesti kir. közjegyzőhelyettes, a Magyarországi Kir. Közjegyzőhelyettesek Országos Egyesületének elnökhelyettese.

A Kovács Géza dr. cikkében felvetett kérdést az egyidejűleg közölt reflexiók s a helyettesek egyesületének fenti hivatalos közleménye most már véleményünk szerint is minden vonatkozásban kimerítette. Ezek után a magunk részéről csupán annak a leszögezésére szorítkozunk, hogy a kötelező közjegyzői gyakorlatra vonatkozó elvi álláspontunkat éppen annak nagy fontosságára való tekintettel minden adódó alkalommal szükségesnek tartjuk hangoztatni. Más alkalmaktól eltekintve, ilyen alkalmaknak kell tekintenünk a más foglalkozási ágból közjegyzővé való kinevezések esetét. Éppen mert ezt rendszerint és pedig mindig csupán tárgyilagos megjegyzések keretében tesszük meg, ezeknek a megjegyzéseknek személyi élt senkisémet tulajdoníthat. Nem hinnék egyébként, hogy ezeket a megjegyzéseinket bárki is a kari harmónia nézőpontjából, amelynek hűséges és komoly szolgálatáról ennek a közlönynek hasábjai kétségtelen és megnyugtató tanubizonyosságot tehetnek, jogszerűen és indokoltan kifogásolhatná. *(Szerk.)*

A polgármester is hitelesít aláírást. A községi jegyzőknek a közjegyzői hatáskörbe való jogtalan beavatkozásairól e hasábjakon már, sajnos, igen sok alkalommal kellett megemlékeznünk. Úgy látszik azonban a közigazgatás magasabb funkcionáriusai sem idegenkednek az ilyen idegen hatáskörbe avatkozó s így szabálytalan ténykedésektől. Erről tanuskodik egy hozzánk beküldött nyilatkozat, amelynek keltezése, aláírása és záradéka a következő: „Rákospalota 1936. november 6-án. Butula Józsefné, Öri Rózsa sk. A névaláíró személyazonosságát és sajátkezű névaláírását ezennel hivatalosan igazolom. Rákospalota 1936. nov. 7. A polgármester helyett. Olvashatatlan aláírás I. o. aljegyző. Rákospalota megyei város pecsétje.“ A néhai Öri Antal hagyatéki ügyében kiállított s a fentiek szerint hitelesített nyilatkozat másolatát

egyébként a szükségesnek mutatkozó intézkedések megtétele végett Pest Pilis Solt Kiskun vármegye alispánjához továbbítottuk.

Az ügyvédi meghatalmazásról szóló törvény közjegyzői vonatkozásai. Az 1938. évi I. t. c. 1. §-a szerint ügyvéd bíróság vagy más hatóság előtt — tehát hagyatéki ügyekben a kir. közjegyzők előtt is — csak erre a célra rendszeresített s megfelelő bélyeges nyomtatványon kiállított írásbeli meghatalmazás alapján járhat el. *Közokiratba, tehát közjegyzői okiratba foglalt meghatalmazás esetében is, a közokirat hiteles kiadványát bélyeges nyomtatványokon kell kiállítani.* Ha a meghatalmazás ezeknek a kellékeknek nem felel meg, a meghatalmazást igazolniak tekinteni nem lehet és az e tekintetben iránytadó szabályok szerint kell eljárni. Ilyen esetben azonban leletet felvenni nem lehet. Ugyancsak e szabályok bírnak érvényel akkor is, ha a felet szegénységi jogon, vagy külön jogszabály alapján személyes illetékmentesség illeti meg. A törvény hatálybalépésének napját a pénzügyminiszter az igazságügyminiszterrel egyetértve külön rendelettel állapítja meg.

A közjegyzői letéti könyvek bélyegilletéke. A budapesti kir. közjegyzőknél foganatosított bélyegszemle alkalmából a letéti könyv ívbélyegének miként való lerovása kérdésében felmerült kételyek eloszlátása végett közöljük, hogy azok a letéti könyvek, amelyekben az első bejegyzés az 1931. évi 5100. M. E. számú rendelet életbelépése (1931. évi október hó 19.) után történt, a rendelet 23. §-a alapján ívenként 50 (ötven) fillér illeték alá esnek. Azokon a letéti könyveken, amelyekben az első bejegyzés már az 1931. évi okt. hó 19. napját megelőző időben történt és a könyv használatba vétele előtt a könyvnek összes ívei után az ívek összeszámított térmértéke alapján járó illeték már előre lerovatott, az ívenkénti illetéknek 50 fillerre történt felemelése ellenére sem kell a felemelés folytán előálló különbözetet leróni. Ha ellenben az 1931. október 19-e előtt már használatba vett letéti könyvre az összes ívek összeszámított térmértéke szerint járó illetéket előre le *nem* rótták, akkor az 1931. október 19-e után történő bejegyzéseket tartalmazó minden szabályszerű ív-nagyságú ívre 50 fillér bélyeg ragasztandó. Mindez áll az ügykönyv és az óváskönyv ívbélyegének lerovására is.

Hirdetmény. A Kir. Közjegyzők és Közjegyzőjelöltek Nyugdíjintézetének intézőbizottsága a Nyugdíjszabályzat 9. §. 1. pontja alapján f. évi január hó 27-ik napján tartott ülésében az 1938.

évben a kir. közjegyzők által fizetendő havi nyugdíjárulék összegét a Nyugdíjszabályzat 40. §. 1. bekezdésének utolsó mondatában minimált Ötven (50) pengőben állapította meg. Ezt a Nyugdíjszabályzat 40. §-ának 3. bekezdésében foglaltaknak megfelelően ezennel közlésem. Kelt Budapesten 1938. évi január hó 27. napján. P. H. *Fekete* s. k. elnök.

Nőtlen közjegyzőhelyettes 3 évi közjegyzőjelölti gyakorlattal állást keres. Cím a kiadóhivatalban.

Gyakorlott gyors és gépirónó közjegyzői irodában elhelyezkedést keres. Címe Özv. Szluka Istvánné, Szenző Gyöngyi, Budapest, VII. ker. Hársfa-utca 6. III. 1.

Félvizsgás ügyvédjelölt közjegyzőjelölti állást keres Budapestre és a közvetlen vidékre. Cím: Friesovszky István dr., Budapest, V. Kossuth Lajos-tér 14.

Kihirdetett törvények.

Az 1937. évi XXV. t. c. Az egyenesadók tekintetében a kettős adóztatások elhárítása céljából Budapesten 1936. évi június hó 17. napján kelt magyar-svéd egyezmény becikkelyezéséről.

az 1937. évi XXVI. t. c. az örökösödési illetékek tekintetében a kettős adóztatás elhárítása céljából Budapesten, 1936. november hó 20. napján kelt magyar-svéd egyezmény becikkelyezése.

az 1937. évi XXVII. t. c. az országgyűlés felsőháza jogkörének újabb megállapításáról.

az 1937. évi XXVIII. t. c. az országos mezőgazdasági kamara részéről a felsőháza választandó tagok számának megállapításáról.

Rendeletek.

159465/1937. P. M. sz. Az idegen államok pénznemeiben megállapított értékeknek az illetékek, továbbá a fényüzési és az általános forgalmi adó megállapítása szempontjából pengőértékre történő átszámítása.

160000/1937. P. M. sz. A földbirtokrendezés során földhöz és házhelyhez jutottak tartozásainak előírása, könyvelése és nyilvántartása.

7610/1937. M. E. sz. A külfölddel szemben fennálló egyes tartozásoknak pengőértékben való befizetéséről szóló 6900/1931. M. E. számú rendelet hatályának további meghosszabbítása.

7620/1937. M. E. sz. Az aranyban teljesítendő fizetésekről szóló 410/1932. M. E. számú rendelet hatályának újabb meghosszabbítása.

216613/1937. B. M. sz. A háztartási alkalmazottak után fizetendő betegségi biztosítási járulékok kulcsának és mértékének megállapítása.

Jogi- és illetékügyi irodalmi szemle.

Jogállam. (XXXVI. évfolyam, 9-10. füzet) A múlt évfolyamot befejező kettős szám értékes tartalma a következő: Pensionatus: Töreky Géza dr. a m. kir. Kuria elnöke, Szrubián Dezső dr.: A koholt bűncselekmények, Kartal Ignác dr.: A látszólagos tény állításról, Zoltán József dr.: Deák Ferenc a civil jogász, Tálos Endre dr.: Követelhető-e fizetés a transzfer moratóriumok alá eső kölcsön alapján, Ranschberg Pál dr.: A psychoanalízis és a büntetőjog, Dukes Géza dr.: A psychoanalízis és a büntetőjog. Felsőbíróági székfoglalók, Irodalom, Szemle. A fentemlített cikkeken kívül hozza még ez a szám Zéhery Lajos dr. A német ügyvédi rendtartás címen írott érdekes cikkét, amely szerint a Németországban is túlszűfolt — azonban még korántsem annyira túlszűfolt mint nálunk (1935-ben Németországban kb. 18.000, nálunk kb. 6000 ügyvéd működött 60 millió és 9 milliós lélekszám mellett) ügyvédi pályát törvényesen korlátozták, azzal az alapvető rendelkezéssel, hogy minden bíróság mellett csak annyi ügyvéd működhet, amennyi az igazságszolgáltatás érdekében szükséges. Emellett az önálló ügyvédség megszerzését olyan súlyos és hosszú időt igénylő előfeltételekhez köti az új német rendtartás, hogy nem csak a létszám tényleges korlátozása, hanem a súlyos előfeltételek megállapításával is alapos korlátozásokat eszközöl, természetesen minden vonalon a vezérlő elv megfelelő alkalmazása és beillesztésével. Az önálló ügyvédség megszerzéséhez szükséges különben az egyetem jogi fakultásának szabályszerű elvégzése s ezután két különböző államvizsga, amely a bírói képezésnek felel meg. A nagyobb államvizsga után a jelölt az „Assessor“ címet kapja s ekkor folyamodhatik az igazságügyminiszterhez ügyvédjelölti próbagyakorlatra bocsátása iránt. A kedvező határozat után a kijelölt Oberlandesgericht elnöke veszi fel őt a jelöltek közé s ossza be a kamarai elnök részéről kijelölt ügyvédhez, akitől ugyanakkora összegű fizetést kap — ha az ügyvéd erre nem képes a birodalmi ügyvédi kamara útján, — mint a bírósági gyakornokok. Az egyévi próbaidő letelte után ugyan csak az igazságügyminiszter dönt arról, hogy a próbagyakornokot jelölti gyakorlatra lehet-e bocsátani. Az igazságügyminiszter döntése alapján valamelyik ügyvédi kamarához utalják a jelöltet s ez ossza be valamelyik ügyvéd mellé. Ez a jelölti gyakorlat 3 év, amelynek eltelte után ismét az igazságügyminiszter bocsátja a jelöltet valamely meghatározott bíróság mellé önálló ügyvédi gyakorlatra. A kijelölt Amtsgericht mellett működő ügyvéd a megfelelő Landsgericht mellett is, továbbá a fölttes Oberlandesgericht, valamint a szomszédos Landsgericht mellett való működésre is jogosult. A Reichsgericht mellett való működésre ennek a bíróságnak elnöki tanácsa adja meg az engedélyt, azonban csak oly ügyvédnek, aki 35. életévét betöltötte. A Reichsgericht mellett működő ügyvéd tehát a próba gyakorlatra való bocsátástól kezdve az igazságügyi kormánytól függő, valójában hivatalnok ügyvédség, amelynek nemesak száma, de működési köre is erősen korlátozott s emellett a kari autonómia is a minimumra redukálódott lévén az ügyvédi kamara inkább véleményező és adminisztratív szerve az

igazságügyi kormányzatnak. A fegyelmi bíráskodást is a kamarák a bírósági személyekkel közösen gyakorolják.

Magyar Jogi Szemle. (XIX. évfolyam, 1. szám.) Olehiváry Zoltán volt debreceni táblai elnök részletes kritikái méltatásban a magyar bíráskodás legutóbbi mult 20 évi időszakát. A bíróságok túlterheltségében látja az okát annak, hogy a magyar bíráskodás nem emelkedett a kívánt színvonalra s ezért a bíróságok tehermentesítésére nézve javasol megfelelőnek tartott eszközöket. A tehermentesítés bekövetkezése esetén — a cikkíró szerint — a bíróságok könnyen leküzdhetik a tételes szabályok bonyolultsága és részben fogvatékossága miatt előállott nehézségeket. Az új magyar részvénytörvényhez írt folytatónak Patakfalvi László dr. megjegyzéseket, a telki szolgálat elbirtoklásának korlátai címen Rhorer István dr., a felleviteli érték a gyakorlatban címen pedig Bartha István dr. cikkeket. Szemle, Kritikai Szemle, Irodalom, Előadások rovatok sok érdekes közleményei megfelelően illeszkednek bele ennek a komoly és előkelő magyar jogi szaklapnak megszokott magasabb színvonalába.

Jog. (IV. évfolyam, 4. szám.) A vidéki jogászság Szegeden megjelenő elevenen szerkesztett szakközlönyének 1937. évi utolsó száma első cikként hasábosan német és magyar nyelven részleteket közöl Haensel Pál dr. amerikai egyetemi tanárnak a Magyar Közgazdasági Társaságban Az északamerikai egyesült államok gazdaságpolitikája címen tartott érdekes előadásából. A szám további három cikkét vitéz Csiky János dr., Vágó Károly és Ibrányi István dr. írták. A Szemle rovat közleményeit követi a tartalmas Döntvénytár, amely kizárólag a vidéki bíróságok joggyakorlatából közöl bőséges anyagot szakszerű csoportosításban.

Az Ügyvéd. (IX. évfolyam 12. szám.) Páp József dr. Karácsonyi hangulat címen írott cikke vezeti be e szám cikkeinek sorozatát. A további cikkeik szerzői: Medvigy Gábor dr., Aradi Béla dr., Vázsonyi János dr., Lukács Imre dr., Büchler Dávid dr. és Tausig Andor dr. Igazságügyi panaszok és sérelmek, az Ügyvédtársadalom hírei és a Szerkesztői üzenetek rovatok változatos közleményeit hozza még ez a szám.

Magyar Törvénykezés. (1937. év. 24, 25-26, 27-28. számok) A mult évfolyam legutóbbi megjelent három száma az állandóan követett gyakorlati céljainak megfelelően közli az újabban megjelent jogi vonatkozású rendeletek szövegét, bő anyagot megfelelő csoportosításban a legújabb bírói gyakorlatból. Közli továbbá a Forum és a Szerkesztő postája állandó rovatok sok érdekes közleményét. Az utolsó szám külön melléklete az 1937. évfolyam tárgymutatója.

Illetékügyi Közlöny. (XIII. évfolyam, 1. szám.) Puky Endrének a közigazgatási bíróság elnökének évnyitó beszédéből közöl ez a szám első helyen részleteket, majd részletesen ismerteti az illetékekről szóló törvényjavaslat előadói tervezetét. A közigazgatási bíróság 1244/1933. számú ítéletével szemben foglal állást Torzsay-Biber György dr. közleménye. Ez az ítélet a Budapest székesfőváros részéről hozott városi vagyonátviteli illeték törlesztését azzal az indokolással rendeli el, mert a panaszos telekkönyvi tulajdont nem szerzett, illetve javára a tulajdonjog be nem kezeletett, hanem a tulajdonjog panaszos és tulajdonostársa telekkönyvön kívüli szerzési jogán, közvetlenül harmadik személy javára nyert bekebe-

lezést. Taksás József írt még ebbe a számba egy illetékügyi tárgyú közleményt, A szám további tartalmát a Szemle, Külföldi Szemle, Illetékügyi Rendeletek, Szerkesztői üzenetek című rovatok közleményei adják. Külön mellékletek az 1937. évfolyam tárgymutatója, az Illetékügyi Joggyakorlat s ugyanennek 1937. évi tartalommutatója.

Joggyakorlat.*

Magánjog.

1. Való ugyan, hogy a házasság felbontására irányuló olyan megegyezést, amelynek célja az, hogy a házasság bírói úton a törvényes rendelkezések mellőzésével bontassék fel, a bírói gyakorlat általában a jóerkölcsökbe ütközőnek minősíti kivéve, ha a bontó ok a megegyezés nélkül is fennállott, s való az is, hogy az érvénytelen válóperes megegyezésbe foglalt vagyoni rendezés is hatálytalan, de csak akkor, ha a vagyoni juttatás a bontásba való beleegyezés fejében, avagy ennek feltételül kötött ki és adott. Kétségtelen továbbá az is, hogy a házastársak törvényellenesen állapodtak meg a házasság felbontásában, azonban megállapítható az is, hogy a feleség a bontáshoz való hozzájárulásával kapcsolatban csak azt kötötte ki, hogy az őt megillető vagyoni jogi kérdések rendeztessenek vagy úgy, hogy erre nézve a bontás bírói kimondása előtt teljes kielégítést nyerjen, vagy pedig, hogy az őt megillető összeg kielégítését a férj jelzálogjogi biztosítás, vagy bank garancia útján megfelelően biztosítsa. Bizonyított tény, hogy a feleséget a házasság felbontása következtében a kifizetett összeget jóval meghaladó vagyoni követelés illette meg. Ilyen tényállás mellett nem vonható következtetés arra, hogy a feleség a kereset alapjául megjelölt kötelelem vállaláshoz a házasság felbontásába való beleegyezés fejében, vagy ennek feltétele mellett jutott, ekként tehát az ügyletnek a jóerkölcsökbe ütköző voltáról és az ezen alapuló érvénytelenségről szó nem lehet. A

* Ebben a rovatban közölt jogesetek közül azokat, amelyek a Budapesti székesfővárosi bíróságok állásfoglalásait tartalmazzák részben a közvetlenül rendelkezésünkre bocsátott határozatok, részben pedig a „Jogi Hírlap“, „Magyar Jogi Szemle“, „Magyar Törvénykezés“ című szaklapok, a vidéken székelő bíróságok állásfoglalásait pedig a Szegeden megjelenő „Jog“ című szaklap közlései alapján dolgozzuk fel és adjuk közre, az illetékügyi határozatokat pedig túlnyomó részben az „Illetékügyi Közlöny“ című szaklap közlései nyomán.

megállapodás nélküli ugyan a közokiratba foglalást, azonban ezt pótolja a házasság felbontása után tett kifejezett elismerés és a részfizetés ténye. (K. P. III. 3081/1937.)

2. *A házasságtörésből származó gyermekek* állandó bírói gyakorlat szerint *a szülők utólagos házasságkötése ellenére sem válnak törvényesekké,* s következésképpen a leszármazó törvényes ivadékokat megillető törvényes öröklési jogra igényt nem tarthatnak. (K. P. I. 4416/1937.)

3. Abban az esetben, ha a *végrendelet* tartalmából megállapítható, hogy az örökhagyó egységes elgondolásán alapszik, annak rendelkezései egymással szorosan összefüggnek, úgy hogy azokat szétválasztani nem lehet anélkül, hogy ezáltal az örökhagyó akaratára meg ne hiúsíttassék, az a fél, aki a végrendeletnek reá kedvező lényeges rendelkezéseit elfogadta, a reá kedvezőtlen rendelkezéseit önállóan megtámadni jogosítva nincs, mégpedig azon az alapon sem, hogy a végrendelezőnek e részben rendelkezési jogosultsága nem volt, mert *az örökhagyó egységes akaratnyilvánítása csak a maga egészében fogadható el, vagy támadható meg.* (K. P. I. 4103/1937.)

4. A *végrendeleti tanu* örökhagyót a végrendelezésig csak látta, de egyébként nemcsak névszerint, hanem egyéb személyi adatai alapján sem ismerte, annyira, hogy az ő ismeretei alapján az örökhagyónak személyazonossága határozottan és aggálytalanul meg lett volna állapítható és a tanu a végrendelezéskor is csak mások közlése, bemutatása alapján ismerte meg az örökhagyót s így ő az 1876. XVI. t. c. 3. §-ában írt bizonyítási képesség hiányában végrendeleti tanuként alkalmazható nem volt. Mivel pedig örökhagyó végrendeletét nem ő maga írta, s így annak érvényességéhez a törvény 3. §-ának megfelelő négy tanu közreműködése volt szükséges, örökhagyó végrendeletének záradékát pedig a fentiek szerint a közreműködésre nem alkalmas tanun kívül csupán három végrendeleti tanu írta alá, a Kuria örökhagyó végrendeletét az 1876. XVI. t. c. 3. és 5. §-a rendelkezései alapján érvénytelennek nyilvánította. (K. P. I. 3913/1937.)

5. A *meghatalmazás* korlátainak túllépésére csak a meghatalmazó hivatkozhatik, de alapíthat jogokat arra a másik fél, akivel szemben a meghatalmazó megbízottjának eljárását kifejezetten, vagy ráutaló magatartással jóváhagyta. (K. P. II. 775/1937.)

6. *Az ajándékozó haszonélvezetének fenntartása az ajándé-*

kozási szerződést nem teszi visszerhessé. Ági jellegű vagyonnal megajándékozott által átvállalt terhek kifizetésére fordított összeg *szerzeményi* megítélés alá esik. A hagyatékban *szerzeményi vagyon* csak az, ami a hagyatéki tartozások fedezése és a hiányzó ági vagyon értékének pótlása után fennmarad. Az a vagyon, amelyet a házasság tartama alatt a nő vagyonából szereztek, *közszerzeményi megítélés* alá esik akkor is, ha a férj nemesrendű. Amennyiben azonban a nő a pénzt hozományul adja a férjének, az mint elhasználható dolog — a visszatérítés kötelezettségével — a férj tulajdona lesz. A hozományul kapott pénznek beruházásra fordításából tehát a feleségnek *közszerzeményi igénye* nem keletkezik. Az özvegy jogosult az örökhagyó halálával esedékessé váló *különvagyon-* és *hozomány* követeléseit a hagyaték állagából kielégíteni. Ebben az esetben a hagyaték állaga a kielégítésre fordított összegnek megfelelő érték erejéig mentesül az özvegyi haszonélvezet alól, Ugyancsak mentesül a hagyaték megfelelő részben az *özvegyi haszonélvezeti jogtól* akkor is, ha az örökösök az özvegyi haszonélvezet megszűnése előtt önként teljesítenek. (K. P. I. 1847/1937.)

7. Amikor a hitelező az adósával szemben fennálló követelését az ő hitelezőjének nem kielégítésül, hanem olyképp ruházza át, hogy ez a követelés a hitelezője követelésének fedezetéül szolgáljon, *az engedményes hitelező nem tulajdonjogot, hanem csak zálogjogot* szerez a reá átruházott követelés tekintetében, vagyis azt a jogot, hogy amennyiben az engedményező az engedményessel szemben fennálló tartozását ki nem elégíti, az engedményes igényelheti a reáruházott követelésből az engedményezővel szemben fennálló követelése kielégítését. Az ily tartalmú engedményezésnél az engedményező joga a tekintetben, hogy a követelés behajtása iránt az engedményezettel szemben felléphessen, nem szűnik meg, hanem e jog tartalmilag olyképp korlátozódik, hogy az engedményező e joggal, míg az engedményes vonatkozó követelése kielégítve nincs, csak az engedményes javára — annak fizetendőleg — élhet. (K. P. V. 1989/1937.)

8. A Kurianak 285. és 225. számú elvi határozataiban foglalt jogszabályok szerint abban az esetben, *ha a gyermektelen végrendelezőnek a végrendelet készítése után gyermeke születik, a végrendelet az örökhagyó vélelmezhető akaratára szerint nem csupán hatálytalan, de egyszersmind érvénytelennek és semmisnek tekintendő.* Ezzel a vélelemmel szemben azonban bizo-

nyítható, hogy a végrendelező a gyermek születése után olyan lépéseket tett, amelyekből a végrendelet fenntartását célzó akarat kétségtelenül megállapítható. (K. P. I. 3704/1937.)

9. A hűdéses elmezavarnak nem szükségszerűen való követelménye, hogy az abban szenvedő egyénnek minden cselekedete, ekként tehát végrendelezése is, rendellenes legyen. Akinél azonban az orvosi vizsgálat olyan organikus változásokat állapított meg, mint az örökgyónál, annál az *akarat elhatározási képesség hiányát* bizonyítottaknak kell tekinteni. (K. P. I. 4064/1937.)

10. A polgári határozatok tárába 411. szám alatt felvett határozatban kifejezésre jutó anyagi jogszabály értelmében a *végleges nőtartáshoz* való jogot a házassági bontóperben kell elbírálni. Ha ebben a perben a feleség nőtartási igényt nem támasztott és jogfenntartással nem élt, utólag végleges nőtartási díjat nem igényelhet. A bontóper tárgyalása rendjén tett az a kijelentés, hogy ehelyütt nőtartás címén igényt támasztani nem kíván, jogfenntartás hatályával bír s ennek csak az az értelem tulajdonítható, hogy a feleség nőtartási igényét más helyen kívánja érvényesíteni. (K. P. III. 2039/1937., I. a Kuria 4119/1936. sz. hasonló állásfoglalást tartalmazó ítéletét.)

11. A házasság fennállása alatt az a házastárs, akinek tulajdonánál a *közszerzeményi ingatlan* bejegyeztetett, azzal szabadon rendelkezhetik ugyan, ez a rendelkezési jog azonban a házasság megszűnésével a másik házastárs tulajdonát tevő felelő rész tekintetében megszűnik s amennyiben ezt mégis elidegeníti, rendelkezése, ha az elidegenítés ingyenesen történt, vagy a szerzőfél rosszhiszemű, hatálytalan. (K. P. I. 3838/1937.)

12. A közszerző házastárs részéről *közszerzeményi igényéről* gyermeke javára történt *lemondás* joghatályos s ez a lemondás a közszerzeményi igénynek a gyermek javára való átruházásával egyhatályú. Ekként a hagyatéki vagyonnak az a része, amely a telekkönyvben az atya nevében állott ugyan, azonban közszerzemény címén a lemondó anyát illette, nem az atyáról, hanem az anyáról átszállottnak tekintendő. (K. P. I. 4213/1937.)

13. Ha az örökbefogadó még életében megbízást adott az *örökbefogadási szerződésnek* kormányhatósági jóváhagyás végett való bemutatására, nem teszi hatálytalanná a szerződést az, hogy annak kormányhatósági megerősítése az örökbefogadó halála után következett be. (K. P. III. 1694/1937.)

14. A haszonbérleti szerződés lejárta után valamennyi örökös

megegyezésének hiányában, azok egy része, akik a hagyatéki ingatlanok nagyobb hányadrészének tulajdonosai, a közös tulajdon kezelésére vonatkozó általános szabály szerint többségi határozattal dönthetnek, az ingatlan újból haszonbérbe adása, vagy házi kezelésbe vétele kérdésében s ezzel szemben a többi örökösök azon a címen, hogy a kezelésnek más módjával nagyobb jövedelmet lehetett volna elérni, követelést a többségi örökösökkel szemben csak akkor támaszthatnak, ha igazolják, hogy azok rosszhiszeműen, vagy gondatlanul jártak el. (K. P. I. 4213/1937.)

15. Az *örökbefogadás nem szünteti meg a gyermek tartási igényét az örökbeadó édes szülővel szemben* s amennyiben a tartást az elsősorban kötelezett örökbefogadó szülő nem teljesítené, úgy a tartást kiszolgáltató örökbeadó szülő a kiskorú jogán tartási igénnyel léphet fel az örökbefogadóval szemben és pedig úgy a multra, mint a jövőre nézve. (K. P. III. 2379/1937.)

Illetékjog.

1. Az ingatlan átengedésére vonatkozó igények fizetéssel való kiegyenlítése iránt kötött egység ingatlan vagyonátruházási illeték alá esik s az illetékkötelezettséggel szemben a kiegyenlítő arra, hogy az igényt jogosnak nem ismerte el, csupán a per elkerülése végett fizetett, eredményesen nem hivatkozhatik. (Közig. bir. 7824/1935. P.)

2. A kereskedelmi levélnek feltételes illetékmentessége akkor is megszűnik, ha a levél tartalmát valamely beadványban vagy tárgyalási jegyzőkönyvben idézik. De ha a levél tartalmát nem egészen, hanem csak részben idézik, akkor a mentesség megszűnése csak az idézett részlet tartalmának alapulvételével járó illetékösszeg erejéig áll be. (294. számú jogegységi megállapodás.)

3. Ha valamely per alapjául illetékköteles jogügylet szolgál és a tanúk azt vallották, hogy a becsatolt jegyzőkönyvbe foglalt jogügyleti megállapodás a felek között írásban létrejött s azt a felek aláírták, akkor a jegyzőkönyv a jogügyletre vonatkozó okirat másolatának tekintendő s az a 150. sz. jogegységi megállapodás alapján letelezendő. (Közig. bir. 7231/1937. P.)

4. Ha az engedményező különböző adósaiktól járó követeléseit ugyanazon hitelezőre engedményezi, az engedményezési illeték csak egyszer fizetendő. (Közig. bir. 12832/1935. P.)

5. Ha az elsősorban kötelezettnek ismeretlen helyen tartózkodása miatt a fizetési meghagyást kézbesíteni nem lehetett, az illeték a másodszorban fizetésre kötelezettől még nem követelhető. (Közig. bir. 7960/1930 P.)

6. Az elővásárlási jog kikötésének az érvényességéhez a vételi szerződésekre megszabott alak szükséges, a csak az egyik fél aláírásával ellátott opciós levelet, amelyben még az elővételi jog ellenértéke sincs feltüntetve, érvénytelennek kell tekinteni.

Ha a parcellázás a tulajdonosok számlájára és költségére történt, a mérnöki munkálatokat is azok végeztették, a vételárhátrálékok bekebelezése is az ő javukra történt és az egyes vételek meghiusulása folytán a tulajdonjogot is a tulajdonosok javára kebeleztek vissza, — az illeték nem követelhető. (Közig. bír. 14703/1937. P.)

7. Egymagában az a körülmény, hogy az eredeti szerződés elkallódása folytán a felek az eredeti szerződésre rávezetett kölesönös elállási nyilatkozatot bemutatni nem tudták, az illeték visszatérítése iránti kérelem megtagadásának alapjául nem szolgálhat. (Közig. bír. 16519/1936. P.)

8. A hagyatéki tárgyalási jegyzőkönyvbe a közjegyzői díj alapjaként feltüntetett érték nem veendő feltétlenül az illeték alapjául is. (Közig. bír. 24610/1934. P.)

9. Ha a megbízó a jogügylet megkötése előtt közokiratba foglalt meghatalmazással nem igazolja, hogy az ingatlant már eredetileg megbízója részére vette, akkor a megbízási jogviszony fennállása illetékjogilag abban az esetben sem ismerhető el, ha az egyébként bizonyítva lenne. (Közig. bír. 6116/1936. P.)

10. Ha a tartozás elismerése és a kiegyenlítésre vonatkozó megállapodás egy okiratban történik, akkor a kettős nyilatkozat nem eshetik két illeték alá. (Közig. bír. 17417/1935. P.)

11. A férj és feleség között a vitás jogigények rendezése tárgyában kötött, a feleség részéről visszteher ellenében jogról lemondást tartalmazó egyesség az ill. díjj. 27. tételének c) aa pontja szerint kétszázalékos illeték alá esik. (Közig. bír. 9000/1936. P.)

12. Az öröklési, ajándékozási és ingatlan vagyónátruházási illetékeknek a magánjogi követelésekkel szembeni elsőbbsége csak az átruházott ingatlant közvetlenül terhelő illetékekre terjed ki. (Közig. bír. 11945/1934. P.)

Szerkesztői üzenetek.

A Kir. Közjegyzők Közlönyének ez a száma nyomdatechnikai okokból néhány napi késedelemmel jelent meg.

R. O. Feltétlenül értékes tanulmányának közlésétől el kell tekinteniünk, mert a már eddig is eléggé kimerített kérdés további tárgyalására indokot nem találunk. Egyebekben H. B. véleménye felé hajlunk, kinek álláspontját nyomós közjegyzői szempontok is támogatják.

A. Zs. A. Beküldött cikkét esupán a jövő számban hozhatjuk.

A kir. közjegyzői kar törvényhozási érdekképviselőte, hivatalos (hatósági) és társadalmi szervezetei.

Az 1926. évi XXII. törvénycikk alapján a közjegyzői
kar érdekképviselőte az országgyűlés felsőházában:

Rendes tag: *Galánffy János* dr.

Kir. közjegyzői kamarák I. Budapest

Tisztikar:

Elnök: Lázár Ferenc dr.
Elnökhelyettes: Holitscher Szigfrid dr.
Titkár: Bares Ernő dr.

A választmány rendes tagjai:

Balassa Lajos dr. Joannovits Jenő dr.
Fekete László dr. Szemerjay-Petrán Tibor dr.
Hedry Aladár dr. Wagner Béla dr.

Póttagok:

Kőrössy Bertalan dr. Krenner Zoltán dr.

II. Debrecen

Elnök: Galánffy János dr.

A választmány rendes tagjai:

Békésy Jenő dr. Örley Dénes dr.
Büky-Elbel Tibor dr. Ujvárosy Lajos dr.

Póttagok:

Csongvay Géza dr. Kovách Dénes dr. (titkár)

III. Pécs

Elnök: Angyal Béla dr.

*A választmány rendes tagjai:*Kasza Sándor dr. Nemes József dr.
Mike Imre dr. Örley György dr.*Póttagok:*

Berzsenyi László dr. Májay Dezső dr. (titkár)

IV. Szeged

Elnök: Tarján Béla dr.

*A választmány rendes tagjai:*Földes Béla dr. Kozma György dr.
Gálffy Ferenc dr. (titkár) Nagy Béla dr.*Póttagok:*

Szöke Jenő dr. Baranyi Antal dr.

V. Szombathely

Elnök: Pottyondy Béla dr.

Megbízott titkár: Weidlich Lajos dr.

*A választmány rendes tagjai:*Halik Miksa dr. Konkoly Thege Sándor dr.
Hanny Tódor dr. Telman Sándor dr.*Póttagok:*

Magyary Ferenc dr. Zimmermann Artur dr.

A kir. közjegyzők és közjegyzőjelöltek nyugdíjintézete

Elnök: Fekete László dr.

*Az intézőbizottság rendes tagjai:*Bognár József dr. Szemerjay-Petrán Tibor dr.
Cholnoky Imre dr. (elnökhelyettes)

kir. közjegyzők.

Magyary-Kossa Zoltán dr.

kir. közjegyzőhelyettes.

*Póttagok:*Meixner László dr. Kozányi Pál dr.
kir. közjegyző kir. közjegyző*Az ellenőrző bizottság tagjai:*Balassa Lajos dr. (elnök) Bathó Kálmán dr.
kir. közjegyzőkHirkó Boldizsár dr.
kir. közjegyzőhelyettes*Az állandó döntő bíróság:*Elnök: Lázár Ferenc dr.
Elnökhelyettes: Körössy Bertalan dr.*A nyugdíjintézet részéről választott tagok:*Angyal Béla dr. Hanny Tódor dr.
Galánffy János dr. Lázár Ferenc dr.*A kamarák részéről választott tagok:*Belcsák Sándor dr. Körössy Bertalan dr.
Büky-Elbel Tibor dr. Mike Imre dr.
Földes Béla dr. Nemes Bertalan dr.
Gröber Aladár dr. Paár Lajos dr.
Hedry Aladár dr. Rácz Albert dr.
Holtscher Szigfrid dr. Tarnay Tibor dr.
Kasza Sándor dr. Wagner Béla dr.
Kepes János dr.

A döntőbíróság több tagsági helye van üresedésben, amelyek 1938. év elején fognak betöltetni, amikor is az egész döntőbíróságot újra választják.

A Magyarországi Kir. Közjegyzők Országos Egylete*Tisztikar:*Elnök: Hanny Tódor dr.
Alelnök: Szécsi Ferenc dr.
Főtítkár: Kaprinay Endre dr.
Másodtitkár: Hirkó Boldizsár dr.
Pénztáros: Rónay Tibor dr.*Központi bizottság:*Angyal Béla dr. Balassa Lajos dr.
Antalfy Zsirus Aladár dr. Bares Ernő dr.

Bognár József dr.	Lázár Ferenc dr.
Cholnoky Imre dr.	Lehotzky Antal dr.
Fekete László dr.	Lipesey Péter dr.
Galánffy János dr.	Miskolezy Pál dr.
Hedry Aladár dr.	Pekker Emil dr.
Holitscher Szigfrid dr.	Pottyondy Béla dr.
Horváth Kamilló dr.	Szemerjay-Petrán Tibor dr.
Kepes János dr.	Tóthfaludy Aladár dr.
Kőrössy Bertalan dr.	Wagner Béla dr.

és a tisztikar.

A Magyarországi Kir. Közjegyzőhelyettesek Országos Egyesülete

Tisztikar:

Elnök:	Kozányi Pál dr.
Elnökhelyettes:	Pulay József dr.
Titkár:	Diemár Kálmán dr.
Pénztáros:	Balogh János dr.

A központi intézőbizottság rendes tagjai:

Debreczeny Dezső dr.	Hirkó Boldizsár dr.
Gyöngyössy Arisztid dr.	Magyary-Kossa Zoltán dr.
Hajnal Bálint dr.	

Póttagjai:

Benyovszki János dr.	Nyári József dr.
vitéz Susich Ervin dr.	

A kir. közjegyzők, helyettesek és jelöltek névjegyzéke.

I. A budapesti kamara.

Kir. közjegyzők

Budapesten

I/1.	osgyáni <i>Rónay Tibor</i> dr. 1929. III. 20. o. e. pénztáros.	<i>I., Krisztina-körút 30.</i> h. k. sz. tűzharcos
I/2.	<i>Kaprinay Endre</i> dr. 1913. VII. 20. o. e. főtitkár.	<i>XI., Horthy Miklós-út 6.</i> h. k. sz.
II/1.	csikesekefalvi <i>Fodor Antal</i> dr. 1902. V. 4.	<i>II., Fő-ucca 4.</i> h. k. sz. tűzharcos
II/2.	galántai <i>Fekete László</i> dr. 1926. IV. 14. m. kir. kormányfőtanácsos, kamarai r. tag, nyugdíjint. elnök, ügyv. vizsg. biz. tag, közlöny fő-szerkesztője, o. e. k. b. tag.	<i>II., Margit-körút 6.</i> h. k. sz. tűzharcos
5 III.	<i>Sárközi Sándor</i> dr. 1929. II. 9.	<i>III., Fő-tér 2.</i> h. k. sz. tűzharcos, (ügyvéd)
IV/1.	csolnokosi <i>Cholnoky Imre</i> dr. 1925. VII. 4. nyugdíjint. int. biz. r. tag. o. e. k. b. tag.	<i>IV., Petőfi Sándor-ucca 3.</i>
IV/2.	hedri <i>Hedry Aladár</i> dr. 1911. I. 12. kamarai r. tag, o. e. k. b. tag.	<i>IV., Vörösmarty-tér 2.</i> e. k. sz.
V/1.	vitéz <i>Somogyi Béla</i> dr. 1935. V. 14.	<i>V., Dorottya-ucca 2.</i> h. k. sz. tűzharcos, (ügyvéd)
V/2.	<i>Barcs Béla</i> 1899. VII. 22. m. kir. kormányfőtanácsos.	<i>V., Dorottya-ucca 8.</i> e. k. sz.
10 V/3.	<i>Lázár Ferenc</i> dr. 1919. II. 1. felsőházi tag, kamarai elnök, nyugdíjint. döntő bir. elnök, o. e. k. b. tag.	<i>V., Gr. Tisza István-ucca 16.</i>

V/4.	<i>Bares Ernő</i> dr. 1926. I. 14. kamarai titkár, o. e. k. b. tag	V., <i>Berlini-tér 4.</i>
VI/1.	<i>Kiss József</i> dr. 1900. III. 12.* udvari tanácsos.	VI., <i>Vilmos császár-út 37.</i> e. k. sz.
VI/2.	<i>Holitscher Szigfrid</i> dr. 1899. III. 18. m. kir. kormányfőtanácsos, kamarai elnökhelyettes, o. e. k. b. tag.	VI., <i>Andrássy-út 1.</i>
VI/3.	<i>Králik Árpád</i> dr. 1895. IX. 2.	VI., <i>Andrássy-út 50.</i>
15 VI/4.	kakasfalvi <i>Lénárt Dezső</i> dr. 1916. IX. 6.	VI., <i>Teréz-körút 54.</i> h. k. sz.
VII/1.	<i>Richter Richárd</i> dr. 1899. VII. 15.	VII., <i>Károly király-út 1.</i>
VII/2.	harasztosi <i>Horváth Kamilló</i> dr. 1916. II. 26.	VII., <i>Erzsébet-körút 9/11.</i> h. k. sz. (ügyvéd)
VII/3.	<i>Lukács Izsó</i> dr. 1914. IX. 5.	VII., <i>Erzsébet-körút 39.</i> e. k. sz. (ügyvéd)
VII/4.	sepsiszéki és szemerjai <i>Szemerjay-Petrán Tibor</i> dr. 1926. VIII. 28. kamarai r. tag, nyugdíjint. elnök helyettes, közlöny felelős szerkesztője, o. e. k. b. tag.	XIV., <i>Thököly-út 39.</i> h. k. sz. tűzharcos
20 VIII/1.	<i>Kőrössy Bertalan</i> dr. 1903. IV. 6. m. kir. kormányfőtanácsos, kamarai póttag, nyugdíjint. döntő bír. elnökhelyettese, o. e. k. b. tag	VIII., <i>Rákóczi-út 11.</i> e. k. sz.
VIII/2.	<i>Haller Károly</i> dr. 1917. VI. 13.	VIII., <i>József-körút 2.</i> (ügyvéd)
VIII/3.	vitéz pinkóczi <i>Tóthfaludy Aladár</i> dr. 1918. VII. 3. o. e. k. b. tag.	VIII., <i>József-körút 52.</i> h. k. sz. tűzharcos, (ügyvéd)
IX/1.	<i>Joannovits Jenő</i> dr. 1921. XI. 2. kamarai r. tag.	IX., <i>Vámház-körút 13.</i> h. k. sz. tűzharcos
IX/2.	<i>Markó István</i> dr. 1921. XI. 14.	IX., <i>Ferenc-körút 46.</i> h. k. sz.

* Közjegyzői eskü letételének napja nem volt megállapítható, a közölt időpont az első kinevezés kelte.

25 X. csépanfalvi *Teőke Béla* dr. X., *Belső Jászberényi-út 3.*
1906. V. 30.

**A budapesti kamara területén levő
vidéki közjegyzői székhelyek**

<i>Adony</i>	<i>Ónody Gábor</i> dr. h. k. sz.	1932. X. 3.
<i>Balassagyarmat</i>	szentgericezi <i>Jakab Zoltán</i> dr.	1927. VI. 4.
<i>Bicske</i>	<i>Pekker Emil</i> dr. o. e. k. b. tag.	1912. XI. 20.
<i>Budafoék</i>	<i>Bathó Kálmán</i> dr. nyugdíjint. ellenőrző biz. tag, h. k. sz.	1916. V. 31.
30 <i>Cegléd I.</i>	<i>Benkő Lajos</i> dr. m. kir. kormányfőtanácsos, h. k. sz.	1914. III. 8.
<i>Cegléd II.</i>	<i>Fésüs György</i> dr. (kir. ügyész)	1900. VII. 11.
<i>Dunavecse</i>	<i>Csomasz Béla</i> dr. e. k. sz.	1926. I. 11.
<i>Eger</i>	<i>Lipcsei Péter</i> dr. m. kir. kormányfőtanácsos, o. e. k. b. tag.	1904. III. 22.
<i>Esztergom</i>	mikei <i>Mike Lajos</i> dr. e. k. sz. (ügyvéd)	1928. XI. 29.
35 <i>Gödöllő I.</i>	<i>Szentiványi Géza</i> dr.	1925. VII. 1.
<i>Gödöllő II.</i>	<i>Kováts Nagy Sándor</i> dr. v. főispán, h. k. sz. tűzharcos, (ügyvéd)	1929. VI. 3.
<i>Gyöngyös</i>	<i>Gröber Aladár</i> dr.	1916. IX. 13.
<i>Hatvan</i>	<i>Kasza László</i> dr. h. k. sz. tűzharcos.	1936. XII. 3.
<i>Heves</i>	<i>Botka László</i> dr. h. k. sz. tűzharcos.	1932. III. 7.
40 <i>Kalocsa I.</i>	<i>Lovassy Ernő</i> dr. h. k. sz. tűzharcos, (bíró)	1919. III. 22.
<i>Kalocsa II.</i>	vitéz <i>Bodroghy Ferenc</i> dr. h. k. sz. tűzharcos.	1929. IX. 30.
<i>Kecskemét I.</i>	<i>Horváth Károly</i> dr.	1903. I. 31.
<i>Kecskemét II.</i>	<i>Wagner Béla</i> dr. kamarai r. tag, o. e. k. b. tag.	1913. V. 25.
<i>Kecskemét III.</i>	<i>Dömötör László</i> dr. (ügyvéd)	1932. II. 29.
45 <i>Kiskőrös</i>	<i>Hulín Gábor</i> dr. e. k. sz.	1897. VII. 19.
<i>Kiskunfé- egyháza I.</i>	<i>Krenner Zoltán</i> dr. kamarai póttag, (ügyvéd)	1914. I. 27.
<i>Kiskunfé- egyháza II.</i>	<i>Homoki Nagy László</i> dr. (ügyvéd)	1932. I. 14.

<i>Kiskunhalas</i>	<i>ifj. Fésüs György</i> dr.	1929. VII. 1.
	h. k. sz. tűzharcos.	
<i>Kispest</i>	<i>Kovácsy Zoltán</i> dr.	1929. II. 12.
	m. kir. kormányfőtanácsos, (bíró)	
50 <i>Kunszentmiklós</i>	<i>Varga Benjamin</i> dr.	1932. VII. 21.
	h. k. sz. tűzharcos.	
<i>Monor</i>	<i>Lehotzky Antal</i> dr.	1902. V. 27.
	m. kir. kormányfőtanácsos, o. e. k. b. tag, (ügyvéd)	
<i>Mór</i>	<i>Szegheő Gyula</i> dr.	1921. IX. 20.
	e. k. sz.	
<i>Nagykátán</i>	<i>Fabinyi Leó</i> dr.	1916. II. 19.
	h. k. sz.	
<i>Nagykőrös</i>	vitész <i>Pesthy János</i> dr.	1925. VIII. 30.
	h. k. sz. tűzharcos.	
55 <i>Ócsa</i>	<i>Balassa Lajos</i> dr.	1918. XII. 13.
	m. kir. kormányfőtanácsos, kamarai r. tag, nyugdíjint. ellenőrz. biz. elnök, o. e. k. b. tag.	
<i>Pestszenterzsébet</i>	<i>Szécsi Ferenc</i> dr.	1904. XI.
	m. kir. kormányfőtanácsos, o. e. alelnök, e. k. sz.	
<i>Pétervárosa</i>	<i>Galambos István</i> dr.	1918. X. 17.
	(ügyvéd)	
<i>Ráckeve</i>	<i>Kiss Dezső</i> dr.	1933. X. 16.
	h. k. sz. tűzharcos.	
<i>Rétság</i>	<i>Petrán József</i> dr.	1933. IV. 29.
	h. k. sz. tűzharcos.	
60 <i>Salgótarján</i>	<i>Kiss Lajos</i>	1927. IX. 24.
	h. k. sz. tűzharcos.	
<i>Sárbogárd</i>	alapi <i>Csák Szilárd</i> dr.	1931. VIII. 24.
	h. k. sz. tűzharcos, (ügyvéd)	
<i>Szentendre</i>	<i>Vastagh Béla</i> dr.	1898. VI. 4.
	e. k. sz. (ügyvéd)	
<i>Székesfehérvár I.</i>	<i>Kepes János</i> dr.	1919. II. 11.
	m. kir. kormányfőtanácsos, o. e. k. b. tag.	
<i>Székesfehérvár II.</i>	<i>Csikó Ödön</i> dr.	1928. II. 23.
	e. k. sz. (ügyvéd)	
65 <i>Szirák</i>	<i>Pirk Ede</i> dr.	1929. VII. 2.
	h. k. sz.	
<i>Tiszafüred</i>	<i>Onódy Kálmán</i> dr.	1907. VIII. 18.
	e. k. sz.	
<i>Újpest I.</i>	<i>Tárczay Rezső</i> dr.	1932. IX. 26.
	h. k. sz. tűzharcos.	
<i>Újpest II.</i>	<i>Morvay Zsigmond</i> dr.	1931. VI. 8.
	h. k. sz. (ügyvéd)	
<i>Vác</i>	öcsödi <i>Meixner László</i> dr.	1931. II. 4.
	nyugdíjint. int. biz. r. tag, h. k. sz. tűzharcos.	
70 <i>Vámosmikola</i>	<i>Matheovics Ferenc</i> dr.	1934. IX. 11.
	egyetemi magántanár, h. k. sz. tűzharcos, (ügyvéd)	

Kir. közjegyző jelöltek

Budapesten és a budapesti kamara területéhez tartozó vidéki közjegyzői székhelyeken

a) Helyettesi jogosítvánnyal

<i>Allesz Ernő</i> dr.	Lipcsei Péter dr.	1924. X. 27.
	Eger	
<i>Apáthy Árpád</i> dr.	Fodor Antal dr.	1928. VII. 30.
	Budapest	
érkeserűi	o. Rónay Tibor dr.	1927. VI. 8.
<i>Balogh János</i> dr.	Budapest	
h. k. sz. tűzharcos.		
<i>Belesák László</i> dr.	Králik Árpád dr.	1935. VI. 5.
	Budapest	
5 <i>Beniczky Géza</i> dr.	Kőrössy Bertalan dr.	1932. XI. 4.
	Budapest	
<i>Benyovszky János</i> dr.	Tóthfaludy Aladár dr.	1927. XI. 2.
	Budapest	
h. k. sz. tűzharcos.		
<i>Borszéký Ákos</i>	Richter Richárd dr.	1932. V. 2.
	Budapest	
<i>Daróczy Gusztáv</i> dr.	Jakab Zoltán dr.	1931. IV. 15.
	Balassagyarmat	
h. k. sz. tűzharcos.		
<i>Demkó Dezső</i> dr.	Gröber Aladár dr.	1936. VII. 13.
	Gyöngyös	
h. k. sz. tűzharcos.		
10 <i>Diemár Kálmán</i> dr.	Horváth Kamilló dr.	1923. VII. 10.
	Budapest	
h. k. sz. tűzharcos.		
<i>Elek Lajos</i> dr.	Szécsi Ferenc dr.	1922. VI. 16.
	Pestszenterzsébet	
h. k. sz.		
<i>Fekete Lajos</i> dr.	Lénárt Dezső dr.	1936. II. 18.
	Budapest	
h. k. sz.		
<i>Gedő Árpád</i> dr.	Lukács Izsó dr.	1932. XII. 21.
	Budapest	
vitész <i>Gyene Sándor</i> dr.	v. Somogyi Béla dr.	1936. XII. 3.
	Budapest	
15 <i>Gyöngyösi Arisztid</i> dr.	Haller Károly dr.	1932. III. 19.
	Budapest	
<i>Hasitz Sándor</i> dr.	Lázár Ferenc dr.	1937. III. 9.
	Budapest	
<i>Hedry László</i> dr.	Hedry Aladár dr.	1937. VII. 1.
	Budapest	
<i>Hirkó Boldizsár</i> dr.	Bares Béla	1929. VII. 17.
	Budapest	
<i>Hirrmann Gyula</i> dr.	Markó István dr.	1930. IV. 1.
	Budapest	
h. k. sz. tűzharcos.		
20 <i>Horváth Gedeon</i> dr.	Horváth Károly dr.	1934. X. 12.
	Keckemét	

<i>Horváth Sámuel</i> dr. h. k. sz. tűzharcos.	Tárczay Rezső dr. Ujpest	1933. II.	14.
<i>Horváth Zoltán</i> dr.	Morvay Zsigmond dr. Ujpest	1936. III.	17.
<i>Konrád Gyula</i> dr.	Kováts Nagy Sándor dr. Gödöllő	1927. XII.	10.
<i>Kőrössy Dezső</i> dr. h. k. sz. tűzharcos.	Kiss Dezső dr. Ráczeke	1930. V.	3.
25 <i>Köszeghy Antal</i> dr. h. k. sz. tűzharcos.	Kiss József dr. Budapest	1933. X.	20.
<i>Magyar Ambrus</i> dr. e. k. sz. (volt közjegyző)	Pesthy János dr. Nagykőrös	1881. IX.	30.*
<i>Magyary- Kossa Zoltán</i> dr.	Lázár Ferenc dr. Budapest	1932. I.	8.
<i>Mihai Mihály</i> dr.	Benkő Lajos dr. Cegléd	1934. X.	31.
<i>Molnár Kálmán</i> dr. h. k. sz. tűzharcos.	Cholnoky Imre dr. Budapest	1929. XII.	6.
30 <i>Östör András</i> dr.	Bares Ernő dr. Budapest	1936. V.	8.
<i>Páska Simon</i> e. k. sz. (volt közjegyző)	Pekker Emil dr. Bieske	1902. IV.	23.*
<i>Pollner Izidor</i> dr. h. k. sz. tűzharcos.	Holitscher Szigfrid dr. Budapest	1921. VI.	19.
<i>Pongrácz Géza</i> dr. (volt közjegyző)	Králik Árpád dr. Budapest	1923. X.	12.
<i>Praznovszky Endre</i> dr.	Sárközi Sándor dr. Budapest	1936. V.	15.
35 <i>Pulay József</i> dr.	Hedry Aladár dr. Budapest	1930. X.	1.
<i>Rónai-Aross István</i> dr.	Szemerjay- Petrán Tibor dr. Budapest	1932. VII.	4.
vitéz <i>Susich Ervin</i> dr. h. k. sz. tűzharcos.	Fekete László dr. Budapest	1933. V.	16.
<i>Schimics Béla</i> dr. h. k. sz. tűzharcos.	Meixner László dr. Vác	1929. VI.	1.
<i>Steinbarzer Alajos</i> dr.	Teőke Béla dr. Budapest	1937. VI.	4.
40 <i>Streitmann András</i> dr.	Kovácsy Zoltán dr. Kispest	1935. VII.	2.
felsőöri <i>Szarka Dezső</i> dr. h. k. sz.	Lehóczky Antal dr. Monor	1925. VIII.	17.
<i>Szőke Károly</i> dr.	Szentiványi Géza dr. Gödöllő	1937. I.	13.
<i>Tóth Endre</i> dr.	Kaprinay Endre dr. Budapest	1936. II.	5.

* A közjegyzői eskü letételének napja.

b) Helyettesi jogosítvány nélkül

<i>ifj. Benkő Lajos</i>	Benkő Lajos dr. Cegléd	1937. XII.	20.
<i>ifj. Bresztyenszky Imre</i>	Gröber Aladár dr. Gyöngyös	1937. IV.	12.
<i>Herbály Sándor</i>	Lipcey Péter dr. Eger	1930. I.	30.
<i>Homoki Nagy István</i>	Homoki Nagy László dr. Kiskunfélegyháza	1936. VII.	1.
5 <i>Horváth István</i> dr.	v. Tóthfaludy Aladár dr. Budapest	1936. II.	4.
<i>Kacs Kovács András</i> dr.	Jakab Zoltán dr. Balassagyarmat	1937. VI.	8.
<i>Klebovich Imre</i> dr.	Cholnoky Imre dr. Budapest	1937. VI.	30.
<i>Lengyel Pál</i>	Fabinyi Leó dr. Nagykátá	1937. IX.	18.
<i>Markó Ödön</i> dr.	Markó István dr. Budapest	1932. V.	11.
10 <i>Marton József</i> dr. nagykállói	Ónody Gábor dr. Adony	1937. VII.	2.
<i>Nagy Ödön</i> dr.	Fekete László dr. Budapest	1937. XI.	15.
<i>Patzkó Tibor</i> dr.	Fekete László dr. Budapest	1937. III.	2.
<i>Rónai-Aross Tibor</i>	Richter Richárd dr. Budapest	1936. V.	28.
<i>Simkó Elemér</i> dr.	v. Somogyi Béla dr. Budapest	1937. X.	5.
15 <i>Szabady Tibor</i> dr.	Kepes János dr. Székesfehérvár	1932. IX.	20.
<i>Szentiványi László</i>	v. Bodroghy Ferenc dr. Kalocsa	1937. IX.	27.
<i>Tihanyi László</i> dr.	Kiss József dr. Budapest	1936. VII.	18.

II. A debreceni kamara.

Kir. közjegyzők

<i>Abaujszántó</i>	<i>Vitányi Iván</i> dr. h. k. sz.	1937. XII.	30*
<i>Abádszalók</i>	<i>Szabó Áron</i> dr. (ügyvéd)	1935. XI.	23.

* Kinevezési okiratának kelte.

<i>Berettyóújfalú</i>	<i>Miskolc</i> <i>Pál dr.</i>	1911. II. 19.
	m. kir. kormányfőtanácsos, felsőházi póttag, o. e. k. b. tag, e. k. sz.	
<i>Debrecen I.</i>	<i>Galánffy János dr.</i>	1907. V. 21.
	m. kir. kormányfőtanácsos, felsőházi tag, kamarai elnök, o. e. k. b. tag, (kir. ügyész)	
5 <i>Debrecen II.</i>	<i>vitész László Béla dr.</i>	1936. XII. 9.
	h. k. sz. tűzharcos.	
<i>Debrecen III.</i>	<i>Hadházy Zsigmond dr.</i>	1932. III. 19.
	v. főispán, (ügyvéd)	
<i>Derecske</i>	<i>Szirák László dr.</i>	1936. VIII. 19.
	h. k. sz. tűzharcos.	
<i>Fehérgyarmat</i>	<i>Antalfy Zsirus Aladár dr.</i>	1936. VIII. 29.
	h. k. sz. tűzharcos, o. e. k. b. tag.	
<i>Hajduszoboszló</i>	<i>Békésy Jenő dr.</i>	1926. I. 4.
	kamarai r. tag, h. k. sz. tűzharcos.	
10 <i>Hajduböszörmény</i>	<i>Ujvárossy Lajos dr.</i>	1916. IX. 26.
	m. kir. kormányfőtanácsos, kamarai r. tag, (ügyvéd)	
<i>Hajdunánás</i>	<i>Mándi András dr.</i>	1933. IV. 24.
	h. k. sz. tűzharcos.	
<i>Jászberény I.</i>	Betöltetlen.	
<i>Jászberény II.</i>	<i>Koncsik Béla dr.</i>	1929. I. 23.
	(ügyvéd)	
<i>Jászapáti</i>	Betöltetlen.	
15 <i>Kisujszállás</i>	<i>Örley Dénes dr.</i>	1910. IV. 15.
	m. kir. kormányfőtanácsos, kamarai r. tag.	
<i>Karcag</i>	<i>Büky-Elbel Tibor dr.</i>	1911. II. 13.
	m. kir. kormányfőtanácsos, kamarai r. tag.	
<i>Kisvárd</i> I.	<i>Szotyori Nagy Sándor dr.</i>	1918. X. 31.
	h. k. sz.	
<i>Kisvárd</i> II.	<i>Erdőhegyi János dr.</i>	1933. IX. 29.
	h. k. sz. tűzharcos.	
<i>Kunszentmárton</i>	<i>Zechmeister Alajos dr.</i>	1916. IX. 16.
	e. k. sz.	
20 <i>Mátészalka</i>	<i>Vélsz Elemér dr.</i>	1933. III. 16.
	h. k. sz. tűzharcos.	
<i>Mezőtúr</i>	<i>Bognár József dr.</i>	1912. VII. 12.
	nyugdíjint. int. biz. r. tag, o. e. k. b. tag.	
<i>Mezőcsát</i>	<i>Keszeő Géza dr.</i>	1932. IX. 27.
	h. k. sz. tűzharcos, (ügyvéd)	
<i>Mezőkőrös</i>	<i>Kovács Géza dr.</i>	1930. II. 27.
	h. k. sz. tűzharcos, (ügyvéd)	
<i>Miskolc I.</i>	<i>Nemes Bertalan dr.</i>	1927. V. 19.
	h. k. sz. (ügyvéd)	
25 <i>Miskolc II.</i>	<i>Teleszky Béla dr.</i>	1910. XII. 8.
	e. k. sz.	
<i>Miskolc III.</i>	<i>Fitos Jenő dr.</i>	1935. V. 24.
	h. k. sz. tűzharcos.	

<i>Nagykálló</i>	<i>Imreh Dénes dr.</i>	1932. IV. 19.
	h. k. sz. tűzharcos.	
<i>Nyírbátor</i>	<i>Varga Kálmán dr.</i>	1936. III. 23.
	h. k. sz. tűzharcos.	
<i>Nyíregyháza I.</i>	<i>Kovács Dénes dr.</i>	1933. III. 20.
	kamarai póttag, h. követő k. sz.	
30 <i>Nyíregyháza II.</i>	<i>Horthy István dr.</i>	1909. VI. 19.
<i>Püspökladány</i>	<i>Szilágyi Elek dr.</i>	1917. IV. 19.
	(ügyvéd)	
<i>Sajószentpéter</i>	<i>Pazonyi Elek Imre dr.</i>	1918. XI. 28.
	h. k. sz. tűzharcos, (ügyvéd)	
<i>Sátoraljaujhely</i>	jármű és szolnoki <i>Jármy Béla dr.</i>	1929. XI. 30.
	v. főispán, h. k. sz. (ügyvéd)	
<i>Szerencs</i>	<i>Czindery Jenő dr.</i>	1930. XI. 4.
	h. k. sz.	
35 <i>Szikszó</i>	<i>Molnár Kálmán dr.</i>	1937. XII. 30*
<i>Szolnok I.</i>	<i>Schreiber Miklós dr.</i>	1908. X. 13.
	h. k. sz.	
<i>Szolnok II.</i>	<i>Szatmáry László dr.</i>	1921. IV. 25.
	h. k. sz. tűzharcos.	
<i>Tiszalök</i>	<i>Csongvay Géza dr.</i>	1917. II. 3.
	kamarai póttag, h. k. sz. tűzharcos, (ügyvéd)	
<i>Törökszentmiklós</i>	<i>Rácz Albert dr.</i>	1933. X. 4.
	h. k. sz. (ügyvéd)	
40 <i>Tokaj</i>	<i>Tóth Lajos dr.</i>	1937. XI. *
	(ügyvéd)	
<i>Vásárosnamény</i>	<i>Janka Sándor dr.</i>	1929. VI. 24.
	h. k. sz. tűzharcos, (ügyvéd)	

Kir. közjegyzőjelöltek

a) Helyettesi jogosítvánnyal

<i>vitész Barcza Ferenc dr.</i>	<i>Galánffy János dr.</i>	1927. IX. 22.
h. k. sz.	Debrecen	
<i>Bán István dr.</i>	<i>Jármy Béla dr.</i>	1936. VII. 3.
h. követő k. sz.	Sátoraljaujhely	
<i>Dorka István dr.</i>	Szotyori <i>Nagy Sándor dr.</i>	1934. XII. 10.
	Kisvárd	
<i>Erva Aladár dr.</i>	<i>Erdőhegyi János dr.</i>	1936. VII. 10.
h. k. sz. tűzharcos.	Kisvárd	
5 <i>Ferencsik Sándor dr.</i>	<i>Büky-Elbel Tibor dr.</i>	1932. IX. 21.
h. követő k. sz.	Karcag	
<i>Gaszner Gyula dr.</i>	<i>Szilágyi Elek dr.</i>	1930. VI. 3.
h. k. sz. tűzharcos.	Püspökladány	

* Kinevezési okiratának kelte.

<i>Hazay László</i>	Nemes Bertalan dr.	1927. VIII. 24.	Miskolc
<i>Hadházy Béla</i> dr. h. követő k. sz. vasmegyeri	Hadházy Zsigmond dr.	1935. IX. 26.	Debrecen
<i>Meggyery László</i> dr.	Kovács Dénes dr.	1934. VI. 11.	Nyiregyháza
10 <i>Merkl János</i> dr. h. k. sz.	Koncsik Béla dr.	1929. IV. 15.	Jászberény
<i>Nyári József</i> dr. h. k. sz. tűzharcos.	Stettner János dr.	1932. X. 10.	volt jászberényi közjegyző irodája részére; valamint ideiglenesen néhai Tápai Károly dr. volt jászapáti közjegyző irodája részére kirendelve.
<i>Sternberg Ernő</i> dr. h. k. sz.	Sarló Vendel dr.	1925. IX. 11.	volt abaújszántói közjegyzői irodája részére kirendelve.

b) Helyettesi jogosítvány nélkül

<i>Fedor József</i> dr.	Kovács Géza dr.	1934. I. 15.	Mezőkövesd
<i>Kósa Mihály</i> dr.	Antalffy Zsirus Aladár dr.	1937. III. 9.	Fehérgyarmat
<i>Lóser Ferenc</i> dr.	Szathmáry László dr.	1937. II. 2.	Szolnok
<i>Miskoleczy Barna</i> dr.	Miskoleczy Pál dr.	1936. IV. 17.	Berettyóújfalú
5 <i>Margittay Ferenc</i> dr.	Czindery Jenő dr.	1936. IX. 11.	Szerenes
<i>Schéda Ernő</i> dr.	Schreiber Miklós dr.	1936. IV. 22.	Szolnok

III. A pécsi kamara.

Kir. közjegyzők.

<i>Bácsalmás I.</i>	<i>Hódi Mózes</i> dr.	1911. X. 2.	e. k. sz. (ügyvéd)
<i>Bácsalmás II.</i>	hajósi <i>Tarajossy Sándor</i> dr.	1928. XI. 21.	h. k. sz. tűzharcos
<i>Baja I.</i>	<i>Fehérváry Dezső</i> dr.	1927. VIII. 30.	h. k. sz. tűzharcos (ügyvéd)
<i>Baja II.</i>	<i>Milassin Jenő</i> dr.	1917. V. 1.	h. k. sz.
5 <i>Bonyhád</i>	<i>Nemes József</i> dr.	1905 VII. 26.	m. kir. kormányfőtanácsos, kamarai rendes tag
<i>Csurgó</i>	<i>Várnay Ernő</i> dr.	1907. XII. 22.	h. k. sz.
<i>Dombóvár</i>	Betöltetlen.		

<i>Dunaföldvár</i>	<i>Perger Elemér</i> dr.	1912. *	(ügyészszégi megbízott)
<i>Gyöng</i>	<i>Nozdoviczky Ferenc</i> dr.	1900. X. 19	e. k. sz.
10 <i>Igal</i>	<i>Hennyey László</i> dr.	1918. V. 1.	e. k. sz.
<i>Kaposvár I.</i>	<i>Májay Dezső</i> dr.	1913. V. 9.	kamarai póttag, titkár
<i>Kaposvár II.</i>	<i>Mártonffy Bogdán</i> dr.	1916. VIII. 9.	e. k. sz. (ügyvéd)
<i>Keszthely</i>	<i>Berzsenyi László</i> dr.	1921. IX. 1.	kamarai póttag, h. k. sz. tűzharcos
<i>Lengyeltóti</i>	<i>Hanny Andor</i> dr.	1928. III. 26.	h. k. sz. tűzharcos (ügyvéd)
15 <i>Letenye</i>	<i>Csempesz Dénes</i> dr.	1929. VII. 8.	h. k. sz. tűzharcos (ügyvéd)
<i>Marcali</i>	<i>Kasza Sándor</i> dr.	1894. XII. 20.	kamarai r. tag, e. k. sz.
<i>Mohács I.</i>	<i>Krausz Győző</i> dr.	1915. V. 10.	(ügyvéd)
<i>Mohács II.</i>	pirosi <i>Szlávi Kornél</i> dr.	1925. VII. 23.	h. k. sz.
<i>Nagyatád</i>	<i>Mike Imre</i> dr.	1907. IV. 15.	kamarai r. tag, h. k. sz. (kir. aljárásbíró)
20 <i>Nagykanizsa</i>	<i>Órley György</i> dr.	1903. *	m. kir. kormányfőtanácsos, kamarai r. tag, h. k. sz. tűzharcos
<i>Paks</i>	<i>Iváncsy István</i> dr.	1931. IX. 29.	h. k. sz. (ügyvéd)
<i>Pécs I.</i>	sikabonyi <i>Angyal Béla</i> dr.	1900. X. 3.	m. kir. kormányfőtanácsos, kamarai elnök o. e. k. b. tag, e. k. sz.
<i>Pécs II.</i>	<i>Szilléry Péter</i> dr.	1931. II. 28.	m. kir. kormányfőtanácsos (ügyvéd)
<i>Pécsvárad</i>	<i>Kiss Elemér</i> dr.	1935. IX. 18.	h. k. sz. tűzharcos
25 <i>Sásd</i>	vitész <i>Barna Lajos</i> dr.	1931. III. 26.	h. k. sz. tűzharcos
<i>Siklós</i>	<i>Keck László</i> dr.	1928. XI. 13.	m. kir. kormányfőtanácsos (ügyvéd)
<i>Szekszárd I.</i>	<i>Csányi László</i> dr.	1924. V. 1.	
<i>Szekszárd II.</i>	szenterzsébeti <i>Szakáts István</i> dr.	1937. I. 25.	h. követő k. sz.

* Az eskü letételének hava és napja megállapítható nem volt.

<i>Szentlőrinc</i>	<i>Kollár Győző dr.</i> e. k. sz.	1903. III. 26.
30 <i>Szigetvár</i>	<i>Debreczeny Dezső dr.</i> h. k. sz. tűzharcos	1937. III. 25.
<i>Tab</i>	<i>Csonka Zénó dr.</i> h. k. sz. tűzharcos	1923. XI. 9.
<i>Tamási</i>	<i>Kenderessy János dr.</i>	1932. VII. 16.

Kir. közjegyzőjelöltek

a) Helyettesi jogosítvánnyal

<i>Alleram Ferenc dr.</i> h. k. sz. tűzharcos	<i>Mártonffy Bogdán dr.</i> Kaposvár	1931. I. 1.
<i>Bakody Károly</i>	<i>Keck László dr.</i> Siklós (időközi megszakítással)	1913. XI. 20.
<i>Doszpoly Dezső</i>	<i>Fehérváry Dezső dr.</i> Baja	1929. X. 8.
<i>Driesz Frigyes dr.</i> h. k. sz.	<i>Örley György dr.</i> Nagykanizsa	1932. IV. 20.
5 <i>Siklói Tamás dr.</i> h. k. sz. tűzharcos	<i>Angyal Béla dr.</i> Pécs	1927. XII. 1.
<i>Tenzlinger József dr.</i>	<i>Szakáts István dr.</i> Szekszárd	1935. I. 1.
<i>Vass Gyula dr.</i> h. követő k. sz.	<i>Szilléry Péter dr.</i> Pécs	1937. VIII. 24.

b) Helyettesi jogosítvány nélkül

<i>Gertig László dr.</i> h. követő k. sz.	<i>Angyal Béla dr.</i> Pécs	1937. IV. 9.
<i>Kákonyi István</i>	<i>Csányi László dr.</i> Szekszárd	1932. V. 21.
<i>Koncz Miklós dr.</i>	<i>Kollár Győző dr.</i> Szentlőrinc	1932. XII. 28.
<i>Kristófy László</i>	<i>Szakáts István dr.</i> Szekszárd	1937. II. 1.
5 <i>Pálffy Gyula dr.</i>	<i>Debreczeny Dezső dr.</i> Szigetvár	1937. VI. 25.
<i>vitéz Rajnai Károly dr.</i>	<i>Milassin Jenő dr.</i> Baja	1937. VI. 9.
<i>Szkladányi László dr.</i>	<i>Krausz Győző dr.</i> Mohács	1931. XI. 30.
<i>Tormássy Tibor</i>	<i>Májay Dezső dr.</i> Kaposvár	1935. IX. 7.
<i>Tóth Antal dr.</i>	<i>Fehérváry Dezső dr.</i> Baja	1937. XII. 2.

IV. Szegedi kamara.

Kir. közjegyzők.

<i>Battonya</i>	<i>bocsári Svastits Benő dr.</i> e. k. sz.	1898. VII. 6.
<i>Békés</i>	<i>Mikosevits Dezső dr.</i> h. k. sz. tűzharcos (ügyvéd)	1933. IX. 30.
<i>Békéscsaba I.</i>	<i>Ifj. Schreiber Miklós dr.</i>	1936. VII. 30.
<i>Békéscsaba II.</i>	<i>Mázor Elemér dr.</i> h. k. sz. (ügyvéd)	1931. III. 14.
5 <i>Csongrád</i>	<i>Szöke Jenő dr.</i> kamarai póttag, h. k. sz.	1926. I. 18.
<i>Gyoma</i>	<i>vitéz Haviár Gyula dr.</i> h. k. sz. tűzharcos	1928. VII. 17.
<i>Gyula I.</i>	<i>Baranyi Antal dr.</i> kamarai póttag, e. k. sz.	1915. IX. 1.
<i>Gyula II.</i>	<i>Kozányi Pál dr.</i> h. k. sz. tűzharcos	1937. IX. 23.
<i>Hódmező- vásárhely I.</i>	<i>Földes Béla dr.</i> kamarai r. tag (ügyvéd)	1914. VI. 30.
10 <i>Hódmező- vásárhely II.</i>	kissolyosi és torockószent- györgyi <i>vitéz Kozma György dr.</i> m. kir. kormányfőtanácsos, kamarai r. tag, h. k. sz., tűzharcos	1918. XII. 5.
<i>Makó I.</i>	<i>Demkő Belánszky Pál dr.</i> h. k. sz. tűzharcos	1937. III. 11.
<i>Makó II.</i>	<i>Nagy Béla dr.</i> kamarai r. tag, e. k. sz.	1906. I. 11.
<i>Orosháza I.</i>	<i>Paczolay Károly dr.</i> (ügyvéd)	1931. IV. 25.
<i>Orosháza II.</i>	<i>vitéz Endrey Antal dr.</i> felsőházi tag, h. k. sz., tűzharcos (ügyvéd)	1937. XI. 27.
15 <i>Szarvas</i>	<i>toldalagi Nyárády István dr.</i> h. k. sz., tűzharcos (ügyvéd)	1937. IX. 24.
<i>Szeged I.</i>	<i>Széchenyi István dr.</i> (ügyvéd)	1935. V. 31.
<i>Szeged II.</i>	<i>Tarján Béla dr.</i> kamarai elnök	1904. III. 15.
<i>Szeged III.</i>	<i>szombatfalvi Gálffy Ferenc dr.</i> kamarai r. tag, h. k. sz., tűzharcos	1931. II. 3.
<i>Szeged IV.</i>	<i>Bogdán Ernő dr.</i>	1929. VII. 16.
20 <i>Szeghalom</i>	<i>Ikrich Arnold dr.</i>	1916. IV. 15.
<i>Szentes I.</i>	<i>Mikó Kálmán dr.</i>	1923. IV. 27.
<i>Szentes II.</i>	<i>Albertényi Andor dr.</i> h. k. sz., tűzharcos	1932. X. 25.

Kir. közjegyzőjelöltek.**a) Helyettesi jogosítvánnyal**

<i>Aubermann Miklós</i> dr.	Bogdán Ernő dr.	1937. VII.	1.
h. k. sz. tűzharcos	Szeged		
<i>Dömötör Gyula</i> dr.	Széchényi István dr.	1933. X.	3.
	Szeged		
<i>Hajnal Endre</i> dr.	Tarján Béla dr.	1931. VII.	6.
	Szeged		
<i>Medvegy György</i> dr.	Nyarády István dr.	1929. VIII.	1.
h. k. sz., tűzharcos	Szarvas		
5 <i>Muzsai János</i>	Ikrich Arnold dr.	1928. III.	1.
e. k. sz.	Szeghalom		
<i>Szőke István</i> dr.	Szőke Jenő dr.	1936. XI.	7.
	Csongrád		
<i>Török Béla</i> dr.	Mikosevits Dezső dr.	1926. XI.	5.
h. k. sz. tűzharcos	Békés		

b) Helyettesi jogosítvány nélkül

<i>Mareczky Ferenc</i>	Nagy Béla dr.	1937. XII.	22.
	Makó		
<i>Mázor József</i> dr.	Mázor Elemér dr.	1936. I.	6.
	Békéscsaba		
<i>iff. Széchényi István</i> dr.	Széchényi István dr.	1937. II.	9.
	Szeged		

V. Szombathelyi kamara**Kir. közjegyzők.**

<i>Balatonfüred</i>	<i>Nagy Béla</i> dr.	1936. XI.	11.
	h. k. sz. (ügyvéd)		
<i>Cellödömlök</i>	<i>Dóczy Kálmán</i> dr.	1918. XI.	15.
	h. k. sz., tűzharcos (ügyvéd)		
<i>Csepreg</i>	<i>Tamásfalvy Thury Géza</i> dr.	1933. X.	18.
	h. k. sz. tűzharcos		
<i>Csorna</i>	<i>babonyi és bérczi Isoó Viktor</i> dr.	1911. I.	5.
5 <i>Devecser</i>	<i>Zakariás János</i> dr.	1930. X.	12.
<i>Enying</i>	<i>nagylaki Rätz Oszkár</i> dr.	1932. III.	10.
	h. k. sz. tűzharcos (szolgabíró)		
<i>Győr I.</i>	gyöngyösapáti <i>Hanny Tódor</i> dr.	1902. XII.	23.
	kir. tanácsos, m. kir. kormányfő-tanácsos, kamarai r. tag, o. e. elnök (ügyvéd)		
<i>Győr II.</i>	felsőszopori <i>Szily Kálmán</i> dr.	1925. VI.	13.
	h. k. sz. tűzharcos		

<i>Győr III.</i>	nemeskéri <i>Kiss Aurél</i> dr.	1932. II.	16.
	h. k. sz. tűzharcos (ügyvéd)		
10 <i>Kapuvár</i>	vitész urai <i>Uray László</i> dr.	1935. IX.	30.
	h. k. sz. tűzharcos		
<i>Komárom</i>	<i>Belcsák Sándor</i> dr.	1917. IX.	5.
<i>Körmend</i>	<i>Zimmermann Artur</i> dr.	1923. XII.	13.
	kamarai póttag		
<i>Kőszeg</i>	<i>Halik Miksa</i> dr.	1926. X.	13.
	kamarai r. tag, h. k. sz. tűzharcos		
<i>Magyaróvár</i>	ürményi <i>Cselley Kálmán</i> dr.	1907. VIII.	1.
15 <i>Pápa</i>	<i>Konkoly Thege Sándor</i> dr.	1918. XI.	27.
	m. kir. kormányfőtanácsos, kamarai r. tag, h. k. sz.		
<i>Sárvár</i>	hocsári <i>Svastits Zoltán</i> dr.	1900. XI.	14.
	e. k. sz.		
<i>Sopron I.</i>	<i>Gallus Sándor</i> dr.	1904. XII.	21.
	m. kir. kormányfőtanácsos		
<i>Sopron II.</i>	<i>Östör Lajos</i> dr.	1927. III.	17.*
	h. k. sz., ügyvéd		
<i>Sümege</i>	<i>Takács Jenő</i> dr.	1917. II.	7.
	h. k. sz., tűzharcos		
20 <i>Szentgotthárd</i>	<i>König Sándor</i> dr.	1936. XI.	11.
	(ügyvéd)		
<i>Szombathely I.</i>	<i>Bárdio Ferenc</i> dr.	1907. II.	14.
	h. k. sz.		
<i>Szombathely II.</i>	csáfordi és pottyondi <i>Pottyondy Béla</i> dr.	1907. II.	28.
	m. kir. kormányfőtanácsos, kamarai elnök, o. e. k. b. tag		
<i>Tapolca</i>	pongyeloki <i>Róth Aurél</i> dr.	1916. III.	20.
	h. k. sz.		
<i>Tata</i>	<i>Paár Lajos</i> dr.	1909. XI.	1.
25 <i>Vasvár</i>	<i>Magyary Ferenc</i> dr.	1932. III.	7.
	kamarai póttag, h. k. sz.		
<i>Veszprém I.</i>	<i>Weidlich Lajos</i> dr.	1936. XI.	11.
	kamarai titkár		
<i>Veszprém II.</i>	<i>Horváth Béla</i> dr.	1921. VII.	15.
	h. k. sz. tűzharcos		
<i>Zalaegerszeg I.</i>	<i>Telmann Sándor</i> dr.	1929. IV.	27.
	kamarai r. tag, h. k. sz. tűzharcos		
<i>Zalaegerszeg II.</i>	gesztőczi <i>Samussa János</i> dr.	1926. VI.	10.
	h. k. sz.		
30 <i>Zirc</i>	felső-eőri <i>Cseresnyés Jenő</i> dr.	1925. VIII.	21.
	h. k. sz.		

* Az eskü letételének hava és napja megállapítható nem lévén a fenti időpont a működés tényleges megkezdésének napja.

Kir. Közjegyzőjelöltek**a) Helyettesi jogosítvánnyal**

<i>Benkő Károly</i>	Dóczy Kálmán dr. Cellsdömök	1935. VII.	1.
<i>Buday Ferenc dr.</i>	Konkoly Thege Sándor dr. Pápa	1937. II.	2.
<i>Csákay Albert dr.</i> h. k. sz. tűzharcos	Hanny Tódor dr. Győr	1925. VII.	1.
<i>Hajnal Bálint dr.</i> h. k. sz. tűzharcos	Szily Kálmán dr. Győr	1925. II.	12.
5 <i>Leidenfrost Pál dr.</i> h. k. sz.	Svastits Zoltán dr. Sárvár	1934. VIII.	1.
<i>Marthon Géza</i>	Bárdio Ferenc dr. Szombathely	1915. VI.	25.
<i>ifj. Paár Lajos dr.</i> h. k. sz. tűzharcos	Paár Lajos dr. Tata	1927. I.	5.

b) Helyettesi jogosítvány nélkül

<i>Gyapay Bruck Béla</i>	Telman Sándor dr. Zalaegerszeg	1937. V.	31.
<i>Fabricius Ágoston dr.</i>	Belcsák Sándor dr. Komárom	1936. IV.	1.
nemeskéri <i>Kiss László dr.</i>	Kiss Aurél dr. Győr	1937. X.	8.
<i>Skublics Gábor dr.</i>	Telman Sándor dr. Zalaegerszeg	1929. V.	1.
5 <i>Tóth Ferenc dr.</i>	Takács Jenő dr. Sümege	1929. IX.	28.
<i>Varga István</i>	Samassa János dr. Zalaegerszeg	1936. VII.	9.
<i>Zsírny Lajos dr.</i>	Dóczy Kálmán dr. Cellsdömök	1937. V.	11.

Összegezés.

	Közjegyző	Helyettes	Jelölt
I. Budapesti kamara	70	43	17
II. Debreceni kamara	41	12	6
III. Pécsi kamara	32	7	9
IV. Szegedi kamara	22	7	3
V. Szombathelyi kamara	30	7	7

az ország egész területén
működik tehát

195 közjegyző, 76 helyettes, 42 jelölt.

Megjegyzések.

A Budapesten működő kir. közjegyzők nevei előtt szereplő számok azt a hagyatéki körzetet jelentik, ahol az illető kir. közjegyző működik. Az egyes nevek mellett vagy alatt kitüntetett időpont a kir. közjegyzőknél a hivatalos eskü letételének napját jelzi és pedig mindig azt az időpontot, amikor az illető kir. közjegyző első ízben tette le a közjegyzői esküt. (Az ú. n. menekült közjegyzőktől u. i. az esküt rendszerint újól is kivették.) A helyettesek neve mellett kitüntetett időpont a helyettesi jogosítvány elnyerésének, a jelöltek neve mellett kitüntetett időpont pedig a kamarai névjegyzékbe való bejegyzésnek napja. A helyetteseknél a kitüntetett időpont minden esetben a helyettesi jogosítvány első ízben való kiállításának napjára vonatkozik, arra való tekintet nélkül, hogy az illető helyettes jelenleg is ugyanannál, vagy más közjegyzőnél működik-e.

Ez a rövidítés: „o. e. k. b.“ az országos egyesület központi bizottságát jelenti, „h. k. sz.“ rövidítés háborús katonai szolgálatot, „e. k. sz.“ jelzés a világháborút megelőző, „h. követő k. sz.“ jelzés pedig az azt követő katonai szolgálatot; az egyes közjegyzőknél zárójelben szereplő megjelölés azt a foglalkozási ágat jelenti amelyben az illető közjegyző kinevezése előtt működött, ahol ilyen foglalkozás kitüntetve nincs, az illető közjegyző kinevezése előtt mint helyettes működött.

A kir. közjegyzők nevei mellett a közjegyzői vonatkozású tisztségeken kívül csak azokat a címeket tüntettük ki, amelyek a címzés szempontjából bírnak fontossággal.

Katonai szolgálatra, illetve háborús katonai szolgálatra vonatkozó adatok a helyettesek és jelöltekre vonatkozólag némely kamaránál rendelkezésére nem állottak s így e vonatkozásban a jegyzék esetleg hiányos lehet.

A névjegyzékben foglalt adatok különben minden részletekben az 1937. december hó 31-én fennállott állapotot tüntetik fel.